

„Temný, mistrovský portrét
jedné neobyčejné rodiny.
Krásný a děsivý román.“

GILLIAN FLYNN
autorka *Zmizelé*

NEBUDETE SE BÁT NIČEHO ZLÉHO

JOHN SEARLES

NEBUDETE
SE BÁT
NIČEHO
ZLÉHO

NEBUDETE
SE BÁT
NIČEHO
ZLÉHO

JOHN SEARLES

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Postavy, události a dialogy jsou výplodem autorovy fantazie a nelze je interpretovat jako skutečné. Jakákoli podobnost s reálnými událostmi a osobami, živými či mrtvými, je zcela náhodná.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © John Searles, 2013
Translation © Dominika Moulíková, 2017
Cover © Book Makers, 2017
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-74-0 (PDF)

S láskou Maie, Christianovi a Shannon

Z ČEHO MÁTE STRACH?

Kdykoli zazvonil pozdě v noci telefon, zůstala jsem ležet ve své úzké posteli a poslouchala.

Matka ho zvedla hned po prvním zazvonění, aby neprobudil mě nebo sestru, pokud tedy byla Rose doma. Tlumeně uchlácholila volajícího a pak telefon předala otci. Jeho hlas byl upjatější, formálnější, když plánoval, kdy a kde se sejdou, nebo vysvětloval, jak se dostat k našemu vyšisovanému, oprýskanému tudorovskému domku, který stál na konci slepé ulice v maličkém městě Dundalk v Marylandu. Někdy lidé volali z veřejné budky v nedalekém Baltimoru. Říkala jsem si, že nějaký kněz musel zřejmě načmárat naše číslo na útržek papíru a předat ho dál. Nebo se možná dalo jednoduše najít v telefonním seznamu, protože jsme v něm byli uvedeni stejně jako jakákoli jiná obyčejná rodina. I když slovo „obyčejný“ bylo nejspíš to úplně poslední, které by se k nám hodilo.

Zanedlouho poté, co otec položil sluchátko, jsem zaslechla, jak se oblékají. Moji rodiče se podobali postavám ze starých televizních seriálů, jejichž oblečení zůstává ve všech epizodách stejné. Kdykoli musela moje vysoká, štíhlá a nezvykle bledá matka jednat s někým cizím, vzala si beztvaré šedé šaty s perleťovými knoflíčky, které se táhly od límce až k jejich dolnímu okraji. Tmavé vlasy prokvetlé stříbrem měla vždycky sepnuté. V uších se jí leskly drobné krucifixy a další jí visel kolem krku. Otec zase nosil obleky v tmavých odstínech hnědé a ve výstřihu žluté košile se mu mezi chloupky na hrudi

pohupoval křížek. Černé vlasy míval sčesané z tváře, takže první, co jste zaregistrovali, byly ušmudlané brýle s drátěnými obroučkami.

Jakmile se oblékli, prošli kolem mých dveří a zamířili po schodech dolů, aby počkali v kuchyni, jejíž stěny pokrývaly loupající se modré tapety. Přitom u stolu usrkávali čaj až do té doby, než strop mého pokoje ozářila přední světla příjíždějícího auta, když zabočilo na špinavou příjezdovou cestu. Následovalo mumlání, které nešlo z pokoje v prvním patře dobře rozluštit, i když jsem měla svoje vlastní představy, o čem se asi mohli bavit. Konečně jsem zaslechla dupot kroků, když vedli návštěvníka nebo návštěvníky do sklepa. Poté všechno dole ztichlo.

Takhle to chodívalo až do jedné zasněžené únorové noci roku 1989.

Když tehdy zazvonil po půlnoci telefon, otevřela jsem oči a naslouchala stejně jako vždycky. Ani jednou jedinkrát jsem do té doby nezažila ten zvláštní „pocit“, který mívala matka. Tentokrát jsem ale uvnitř pocítila něco jako bodnutí a to se rázem proměnilo v přesvědčení, že tenhle hovor se bude lišit od všech předchozích.

„To je ona,“ řekla matka otci, místo aby mu jako vždy předala sluchátko.

„Díky Bohu. Je v pořádku?“

„Je. Ale prý už se nevrátí.“

Tři dny. Tak dlouho byla Rose – má starší sestra, která zdědila po matce jméno, ale nikoli už její něžný temperament – pryč. Hádala jsem, že tentokrát všechno to ječení, rozbíjení talířů a mlácení dveřmi souviselo s jejími vlasy, nebo spíš s jejich absencí, když si je znovu oholila. Mohlo to ale být také kvůli chlapci, protože z útržků zaslechnuté konverzace jsem pochopila, že rodiče neschvalují, s kým Rose tráví čas od chvíle, kdy se vrátila od Svaté Julie.

Zatímco jsem ležela v posteli a poslouchala, jak matka dělá prostředníka mezi mou sestrou a otcem, zadívala jsem se na

učebnice na stole. Osmá třída byla snadná, stejně jako předtím šestá a sedmá. Nemohla jsem se už dočkat, až příští podzim nastoupím na střední školu v Dundalku. Na polici nad stolem stála vyrovnaná řada ručně vyřezávaných poníků z mahagonu. Ve světle noční lampičky vypadaly jejich podlouhlé divoké tváře s rozšířenými nozdrami a odhalenými zuby jako živé.

„Pokud si s ní chceme promluvit,“ zaslechla jsem matku říkat otci na protilehlé straně chodby, „můžeme se prý sejít v kostele ve městě.“

„V kostele ve městě?“ Čím znepokojeněji se otec cítil, tím hlubším a hlasitějším hlasem mluvil. „A všimla si ta holka, že venku zuří sněhová bouře?“

O něco později vešla matka do mého pokoje, naklonila se nad postel a něžně mi zatřásla ramenem. „Probud' se, zlatíčko. Musíme za tvou sestrou a nechceme tě tu nechat samotnou.“ Pomalu jsem otevřela oči a zeptala se rozespalým hlasem, co se děje, i když odpověď na tuhle otázku jsem samozřejmě znala už předem. Líbilo se mi hrát dceru, jakou mí rodiče chtěli mít. „Pyžamo si můžeš nechat na sobě,“ zašeptala matka. „Ale venku je chladno, takže si přes něj oblékni ještě kabát. A budeš potřebovat vysoké boty. A taky čepici a rukavice.“

Když jsme vyšli ven, ruce spojené jako řada panenek vystřižených z papíru, všude kolem nás padal sníh. Zamířili jsme k našemu malému modrému datsunu. Otec pevně svíral volant, když jsme couvali kolem cedulí s nápisy NEVSTUPOVAT! a VŠICHNI NARUŠITELÉ BUDOU SOUDNĚ STÍHÁNI!, které byly přibité ke zkrouceným břízám na našem pozemku. Jak jsme opatrně jeli po zasněžených cestách, matka broukala ukolébavku, stejnou jako tu z výletu na Floridu před mnoha lety. Poté, co jsme zatočili na parkoviště u kostela, vystoupala melodie výš. Čelní světla našeho auta ozářila prostou bílou stavbu, několik betonových schodů, červené dřevěné dveře, prázdné květináče, které budou na jaře přetékat tulipány a narcisy, a špičku věže s malým zlatým křížem na vrcholu.

„Jsi si jistá, že myslela *tenhle* kostel?“ zeptal se otec.

Vitrazovými okny nepronikalo ven žádné světlo, ale to nebyl jediný důvod, proč se otec ptal. Budova nebyla dost velká, aby se do ní vešla celá kongregace, takže se mše sloužily na druhé straně města v tělocvičně Katolické základní školy Svatého Bartoloměje. Každou neděli tam schovali basketbalové koše a volejbalové sítě do skladu a přinesli dovnitř oltář. Na zdi pověsili vyobrazení křížové cesty a přes čáry na palubovce rozložili skládací křesla a klekátka. Skutečný kostel byl proto zřídka kdy navštěvované místo, vyhrazené pro svatby, pohřby a úterní modlitební skupinu, na kterou mí rodiče dřív chodili. Poslední dobou s tím však přestali.

„Někdo ji sem přiveze,“ vysvětlovala matka. „Nebo tak mi to aspoň řekla.“

Otec zapnul dálkové reflektory a mžoural do ostrého světla. „Myslím, že se tam nejdřív zajdu podívat sám.“

„Nejsem si jistá, že je to ten nejmoudřejší nápad. Když vezmeš v úvahu, jak spolu většinou komunikujete...“

„Což je přesně důvod, proč bych tam měl jít sám. Tenhle nesmysl musí skončit. Jednou provždy.“

Pokud matku přepadl v tu chvíli její „pocit“, nic neřekla. Radši nechala otce, ať si odepne bezpečnostní pás a vystoupí z auta. Dívaly jsme se za ním, jak následuje opuštěnou řádku stop vedoucích přes parkoviště a stoupá po schodech až k červeným dveřím kostela. Nechal sice běžet motor a teplo dál proudilo do kabiny, ale vypnul stěrače, takže sníh brzy zcela pokryl okna.

Matka se natáhla, otočila páčkou a stěrače sklouzly jednou nahoru a dolů. Mělo to asi stejný efekt, jako když u staré televize pootočíte anténu: šum statické elektřiny náhle ustoupí jasnému obrazu. Matka mi navrhla, ať se vzadu natáhnou a spím, protože nemá smysl, abychom zůstávali vzhůru všichni. Už podruhé té noci jsem zahrála dceru, kterou chtěla, a lehla jsem si na tuhé vinylové sedadlo, zvlněné jako velbloudí hřbet. V kapse kabátu mě píchala do žeber kniha o mých rodičích, šťouchala

do mě, aby přitáhla mou pozornost. Matka i otec byli tak rozzlobení z toho, co o nich autor knihy – novinář Sam Heekin – napsal, že bych ji asi vůbec neměla číst. Konečně mi ale došel význam slov, která má sestra vyhrkla před tím, než odešla z domova, takže jsem před několika dny popadla jeden výtisk z vitríny v obýváku. Zatím jsem ale sebrala odvahu jen k tomu, abych na červených deskách knihy prstem obkreslila vyražená jména svých rodičů v podtitulu: *Neobvyklá profese Sylvestera a Rose Masonových*.

„Nevím, co jim tak dlouho trvá,“ promluvila po chvíli matka spíš k sobě než ke mně. Když byla nervózní, zazníval v jejím hlase ten nejnepatrnější náznak přízvuku, který získala během dětství a dospívání v Tennessee.

Možná za to mohl tón jejího hlasu nebo snad ta kniha. Ať tak či tak, cosi mě přimělo zeptat se: „Bála ses někdy něčeho?“

Matka se ke mně na vteřinu otočila, než znovu pohlédla vpřed a stiskla ovladač stěračů. Její oči, zelené a třpytivé, pátravě hledaly mého otce. Už uplynulo dvacet minut, možná i víc, co odešel z auta. Matka ztlumila topení a autem se začal rychle šířit chlad. „Samozřejmě, Sylvie. Všichni se občas bojíme. Čeho se bojíš ty?“

Nechtěla jsem přiznat strach z jejich jmen vyražených na té knize. Stejně tak jsem nechťela mluvit o svíravém pocitu hrůzy, který mě naplnil v okamžiku, kdy jsem začala přemýšlet, proč se sestra s otcem dosud nevrátili. Místo toho jsem vytáhla menší a hloupější obavy, protože jsem myslela, že právě tohle chce slyšet. „Co když neudělám zkoušky na výbornou? Už nebudu ta nejchytřejší ve třídě. Co když mi učitelka tělocviku už nedovolí chodit kdykoli do knihovny a přinutí mě hrát fotbal nebo baseball?“

Matka se polohlasně zasmála. „No, tohle všechno opravdu zní dost strašidelně, Sylvie, ale řekla bych, že si s tím nemusíš dělat hlavu. Přesto, až se budeš příště bát, chtěla bych, aby ses pomodlila. Tak to dělám já, když jsem v nějaké děsivé situaci, a měla bys s tím začít i ty.“

Po ulici kolem nás právě burácel sněžný pluh a jeho rotující žlutá světla se odrážela na sněhem pokrytém zadním okénku.

Připomnělo mi to doby, kdy jsme s Rose byly ještě malé a s baterkami jsme se v obývacím pokoji schovávaly pod deku přehozenou přes opěradla židlí. „Víš co?“ řekla matka, když burácení a skřípot pluhu dozněly v dálce. „Začínám si trochu dělat starosti. Raději se za nimi podívám dovnitř.“

„Vždyť to ještě není tak dlouho,“ namítla jsem. Samozřejmě to bylo dlouho, jen se mi nelíbila představa, že taky odejde. Ale bylo příliš pozdě, už měla odepnutý pás a právě otvírala dveře. Do auta pronikl závan mrazivého vzduchu a donutil mě zachvět se i v kabátě a pyžamu.

„Budu hned zpátky, Sylvie. Zavři oči a zkus si ještě trochu odpočinout.“

Jakmile vystoupila ven, natáhla jsem se přes sedačky a nastavila páčku tak, aby stěrače zůstaly zapnuté a já ji mohla vyhlížet. A jak jsem tak v osamění naslouchala pleskání vlhkého sněhu, odvážila jsem se konečně sáhnout po knize. V té temnotě bylo obtížné číst, a přestože jsem si mohla zapnout vnitřní osvětlení, radši jsem namísto toho přelistovala do středu knihy, kde byly vevázané stránky s fotografiemi. Konkrétně jeden obrázek, rozmazaná fotografie kuchyně na nějaké farmě, mi vyrazil dech. Židle a stůl byly překocené, okno nad dřezem rozbité, topinkovač, konvice na čaj i kávovar rozházené po podlaze, zdi pomazané něčím, co vypadalo jako krev.

Tahle jediná fotografie stačila k tomu, abych knihu prudce zaklapla a upustila na podlahu. Pak jsem dlouhou dobu nedělala nic, jen jsem upírala oči ke kostelu a vzpomínala, jak se tváře otce a sestry pokaždé zkrřivily v zápalu hádky tak, až se začaly podobat mahagonovým koním na mé poličce. Uplynulo pět, deset, patnáct minut. Nikdo z nich se z kostela stále nevynořil. Únava mě konečně přiměla znovu si lehnout. Pocit bezpečí z kabiny auta mě přivedl zpět ke stanům, které jsme si s Rose kdysi dělávaly ze židlí a pokrývek. Rose se občas podařilo přesvědčit matku, aby nám dovolila v nich přespát, i když se nakonec vždycky rozpadly. Usínala jsem a představovala si přitom nekonečné hvězdy jiskřící na obrovském nebi táhnoucím

se nám nad hlavou. Ale vždy, když jsem se probudila, žádný stan nás nekryl a nad námi byl jen prázdný bílý strop.

To byly mé poslední myšlenky, než se mi na zadním sedadle zavřely oči.

Až do té noci jsem za celý svůj život neslyšela tak děsivý, nezapomenutelný zvuk. Ve chvíli, kdy jsem ho zaslechla, jsem se leknutím probudila a posadila se na sedadle. Auto vychladlo, všechna okna až na to přední pokrývala tlustá vrstva sněhu. Pohlédla jsem na kostel a vše se mi zdálo stejně poklidné a ospalé jako vnitřek těžítka, v němž všechny vložky již pokojně usedly na zasněženou krajinu. Snad jsem si ten zvuk vysnila, přemýšlela jsem, snad se mi do snu vkradly obrázky z té knihy. Ale ne. Uslyšela jsem ho znovu. Podruhé byl ještě zuřivější než předtím, hlasitý zvuk, který jako by rezonoval proti mému hrudi. Srdce mi začalo bít rychleji a ruce se mi roztrásky.

Nevím, co mě k tomu vedlo, ale natáhla jsem ruku, naklonila se vpřed a vypnula motor. Stěrače přerušily svou pouť z jednoho kraje okna na druhý. Když jsem otevřela dveře a vystoupila ven, bylo slyšet jen vítr a klátící se větve okolních stromů. Nenařadilo mě vypnout světla, která dál dopadala na řadu stop přede mnou, z nichž ty první už téměř úplně zavál sněh. Jak dlouho jsem spala? přemýšlela jsem, když jsem vykročila ke kostelu.

Až se budeš příště bát, chtěla bych, aby ses pomodlila.

Snažila jsem se, opravdu snažila. Ale z nervozity se mi v hlavě vynořilo několik různých modliteb naráz a ty se mi vzápětí popletly na jazyku, takže se mi z úst linula splácanina všeho možného: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, Pán s tebou, věřím v jednoho Syna, který se narodil z Marie Panny, byl ukřižován a pohřben. Vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a odtud ať soudí živé i mrtvé. Jak tomu bylo na počátku, je nyní a bude navždy. Amen. Amen. Am-“

U betonových schodů jsem zmlkla. Dlouho jsem tam jen stála a snažila se z kostela zaslechnout jakýkoli zvuk. Ale žádný se neozval.

VĚCI VE SKLEPĚ

Jak by ses v současnosti popsala?

Pokaždé, když jsme se s Arnoldem Boshoffem setkali v jeho kanceláři bez oken, vyzdobené plakáty s nápisem *Prostě řekni drogám NE!*, ptal se na mnoho otázek, ale k téhle se vracel znovu a znovu. Slovo *současnost* měl Boshoff ve zvyku protahovat jako karamelu a ruce mu přitom spočívaly na jeho obrovském klenutém břiše, prsty spojené v malou stříšku. Vždycky jsem vzhledla k té naducané růžové tváři s vodově modrýma očima a papouškovala obvyklé odpovědi. Jsem nejlepší studentkou ve třídě, navíc s oceněním za výborné studijní výsledky. Moje dlouhé černé vlasy jsou příliš nepoddajné na to, aby zůstaly spořádaně sepnuté v culíku. Mám bledou kůži a oříškově hnědé oči. Občas si myslím, informovala jsem ho, že mám příliš velkou hlavu v poměru k tělu a prsty a nohy moc malé. Tyhle details jsem zmínila předtím, než jsem se přesunula k ještě větším drobnostem, jako byly pihy o velikosti blech na vnitřní straně mého pravého zápěstí. Můj otec jim říkával boží polibky. Natoč je proti větru a možná je odfoukne. Ve chvíli, kdy jsem začala mluvit o tom, jak jsem kdysi ty pihy spojovala fixem a dělala z nich trojúhelník, rozpojil Boshoff ruce a přesunul se k jinému tématu.

„Něco pro tebe mám, Sylvie,“ prohlásil, když jsme jednoho říjnového odpoledne skončili s obvyklou rutinou. Otevřel šuplík u stolu a vytáhl dárek zabalený v puntíkovaném papíru.

„Co to je?“ zeptala jsem se, když mi vložil balíček do dlaní.

„Musíš ho otevřít, abys to zjistila, Sylvie. Tak už to s dárky bývá.“

Boshoff se usmál a přehodil si v puse jazykem pastilku proti kašli ze strany na stranu. Soudě podle jeho pomačkaných svetrů a potřísněných plátěných kalhot nepatřil mezi nejpořádnější lidi. Ale nějak se mu podařilo zabalit ten dárek úhledně. Opatrně jsem rozbalila papír a našla deník s miniaturním zámekem a klíčem.

Uběhla už docela dlouhá doba od chvíle, kdy mi naposledy dal někdo dárek, takže jsem nevěděla, jak na to zareagovat. Nakonec jsem svedla jen říct: „Děkuji.“

„Nemáš zač.“

Až na šustění prázdných stránek deníku, které jsem beze slova otáčela, panovalo v místnosti naprosté ticho. Boshoff byl drogový a alkoholový poradce pro pubertáky pro celý region Baltimore v Marylandu a do měst jako Dundalk jezdíval jednou týdně. Na rozdíl od jeho obvyklých pacientů jsem si nikdy nepotáhla z jointa a nedotkla se ani kapky alkoholu. Ale stejně mě na popud ředitele školy jednou týdně omluvili z vyučování, protože si mysleli, že by mi hodina s Boshoffem mohla prospět. Škola neměla v rozpočtu dostatek peněz, abych se mohla sejít s jiným profesionálem, který by měl zkušenosti s mou „situací“. Když jsem v září poprvé přišla do Boshoffovy kanceláře, zeptala jsem se ho, jestli je moje návštěva u něj to samé, jako když jde člověk k veterináři s prasklým slepým střevem. Zasmál se, až mu pastilka proti kašli zazvonila o zuby, a pak vážným hlasem odpověděl: „Předpokládám, že kdyby bylo třeba, většina veterinářů by odoperovala apendicitidu i u člověka, Sylvie.“

A to ten vtip úplně zabilo.

„Při našich schůzkách jsem si uvědomil,“ začal dnes, o mnoho týdnů později, „že mohou být věci, o které se nemusíš chtít podělit se mnou ani s nikým jiným. Ale možná ti pomůže, když je napíšeš do tohoto deníku, kde budou v bezpečí.“

Prstem jsem přejela přes chatrný zámeček. Deník s fialovými deskami a růžovými okraji stránek by měl patřit spíš dívce, která by oblým psacím písmem zaplnila jeho stránky příběhy o líbání, pyžamových večírcích a zkouškách roztleskávaček. Místo toho mi myslí prolétl otcův hlas: *Lidé nepotřebují vědět, co se děje v našem domě, takže byste ty a Rose neměly nikomu nic říkat – bez ohledu na to, kdo to je.*

„O čem přemýšlíš?“ zeptal se Boshoff, což byla další jeho oblíbená otázka.

„Přemýšlím o tom, že nevím, co bych vlastně měla do deníku psát,“ odpověděla jsem mu, i když jsem věděla, oč mu doopravdy šlo. Ale strávila jsem tolik času v místnostech bez oken podrobným líčením oné noci v kostele bělovlasému detektivovi i ztrhaně vypadající asistentce okresního návladního, že už jsem netoužila o tom znovu mluvit.

„Můžeš začít s tím, co děláš přes den, Sylvie.“

Procházím chodbami Dundalské střední školy a lidi se mi klidí z cesty. Nikdo se mi nedívá do očí ani se mnou nemluví, pokud se mi nechce vysmát kvůli mým rodičům a tomu, co se jim stalo – tomu, co se skoro stalo i mně...

„Můžeš psát o tom, jak to chodí u vás doma, když se teď vše pro tebe i sestru, no, změnilo...“

Rose se odmítá zabývat nákupem potravin, pokud zrovna nemá dorazit na kontrolu Cora se svou psací podložkou. Většinou máme k večeři nanuka. Ke snídani brambůrky. Uprostřed noci si na chleba mažeme majonézu...

„Nebo můžeš ten deník prostě jen otevřít a uvidíš, jaké vzpomínky se vynoří.“

Abych vyvolala dojem, že se jeho návrhy aspoň zaobírám, otočila jsem první stránku a zadívala se na ni. Představovala jsem si oblé písmo té cizí dívky: *Můj kluk mě v pátek ve svém autě líbal tak dlouho, až se okno zamlžilo... V sobotu u nás přespala moje nejlepší kamarádka, dívaly jsme se spolu na Snídaňový klub... Neděli jsem strávila tím, že jsem si procvičovala hvězdu na zkoušky roztleskávaček...*

Někde uprostřed jejího šťastného života jsem uslyšela Boshoffa. „Sylvie, zvonilo. Copak jsi nic neslyšela? Víš, jak to myslím – co tvoje ucho?“

Moje ucho. Vzhledla jsem od prázdného papíru se stejně prázdným výrazem ve tváři. „Slyšela. Jenom jsem – já nevím – přemýšlela o tom, co napíšu.“

„To je dobře. Jsem rád, že o tom přemýšlíš. Aspoň to zkusíš, doufám.“

I když jsem to v úmyslu neměla, slíbila jsem mu, že to zkusím, a zasunula deník do tašky, která dřív patřila mému otci. Nosíval v ní poznámky, když jezdili s matkou na své cesty, ale já v ní začala tahat knihy poté, co jsem přestala používat školní skříňku, do níž se mi každou chvíli někdo vloupal. Střední škola nakonec nebyla až taková výzva, v jakou jsem doufala, rozhodně ale byla hodně hlasitá. Bouchání skříněk. Pronikavý hlas zvonku. Řev, co na konci dne naplnil všechny chodby. Jakýkoli jiný student, který by se vynořil z Boshoffovy kanceláře a vkročil na chodbu přímo do ženoucího se stáda studentů, by riskoval, že ho dav odmrští na zeď. Já ne. Proud se jako vřdycy rozestoupil a udělal mi místo.

Normálně bych po posledním zazvonění zamířila proti davu k zadnímu východu a ven na klikatící se lesní stezku, kde bylo místy slyšet vzdálené hučení dálnice, a dál podél plotu za Wattovou drůbeží farmou směrem k domovu. Ale dnes mě měla vy-zvednout sestra, protože jsem potřebovala nakoupit nové oblečení do školy. Měly jsme v plánu jet tam, kam už nejspíš někdy zavítali všichni z Marylandu – tedy kromě nás: do nákupního centra *Mondawmin*. Rose by zřejmě k téhle výpravě nikdy nesvolila, kdyby se jednoho deštivého pondělí před několika týdny neobjevila Cora. Když jsem to odpoledne vešla do našeho domu, myslela jsem jenom na to, jak si stáhnou promočené oblečení a vlezu si do horké sprchy. Místo toho jsem na pohovce v obýváku našla čekat černošku s karamelovou pokožkou a pohledem upřeným na dřevěný kříž visící na zdi. V halence a plisované sukni vypadala až příliš vyrovnaně na někoho, kdo k našim přišel hledat pomoc. Ale přesto jsem si myslela, že přesně kvůli tomu tady je.

„Oni tu...“, začala jsem a srdce se mi rozbušilo jako o závod, „... oni tu nejsou.“

„Ach, ahoj,“ pozdravila a lesklé rty se jí zavlnily v úsměvu, když mě spatřila. „Kdo tu není?“

„Moje matka a otec. Zřejmě jste o tom neslyšela, ale –“

„Já vím. Přišla jsem za tebou, Sylvie.“

„Kdo jste?“

„Cora. Cora Daleyová. Z Marylandského oddělení na ochranu dítěte.“ Její úsměv zamrzl, když si všimla mého výrazu. „Není třeba tvářit se ustaraně. Jen jsem tě chtěla zkontrolovat. To je vše.“

Náš předchozí sociální pracovník se spíš než na mě soustředil především na vlastní přípravu na zkoušky z realitního makléřství. Zmiňoval se snad o tom, že ho nahradí někdo jiný? Pamatovala jsem si rozhovory o úrokových sazbách, výpočtu ceny za metr čtvereční podlahy a odhadu cen nemovitostí. Plno dalších věcí jsem už zapomněla. „Co se stalo s Normanem? A jak jste se dostala dovnitř?“

„Norman už s tebou pracovat nebude. Já ano. A dovnitř mě pustila tvá sestra. Když dorazila domů, čekala jsem na příjezdové cestě. Chudinka, byla stejně mokrá jako ty. Šla nahoru, aby se převlékla. Neměla jsem deštník, ale zakryla jsem si hlavu svými deskami. Dokud mám suché vlasy, jsem spokojená. Moje máma to má stejně. Stačí zařídit, abychom měly v pořádku vlasy a nezlomily si nehet, a jsme spokojené.“

Zatímco nesouvisle hovořila, zkoumala jsem její vlasy stažené do drdolu a dlouhé, dokonale upravené nehty. Její šaty vypadaly tak nezmačkaně a nově, že by mě nepřekvapilo, kdyby jí z rukávu ještě koukala visačka. Na kotníku jsem si všimla něčeho, co vypadalo jako malý vytetovaný delfín – nebo to snad byl žralok? Navzdory snaze vypadala Cora Daleyová na svou práci příliš mladá. Ve skutečnosti nejspíš nebyla o moc starší než má sestra.

„Chceš se převléknout do něčeho suchého, než si promluvíme, Sylvie?“

Ano, chtěla jsem se převléknout. Ne, nechtěla jsem si povídat. „Jsem v pohodě, můžeme začít, jestli chcete.“

„Dobře.“ Cora pohlédla na vlhké papíry srovnané na podložce. Ruce se jí lehounce tráslly a já přemýšlela, jestli je nervózní z toho, že je v našem domě. „Tak se na to podíváme. Je tu spousta otázek, na které bych se *měla* podle svých nadřízených zeptat. Ale ta nejpochoptitelnější, která mi přichází na mysl, tu není.“ Vzhledla a její vřelé hnědé oči se zablýskly. „Přemyslím, jestli jsi byla dneska ve škole v tomhle.“

Když jsem před ní stála a voda mi odkapávala z tříčtvrťáků, trička a žabek – jakou jinou než kladnou odpověď jsem jí mohla dát?

„Snad nevadí, že ti to říkám, Sylvie, ale tohle se mi nezdá jako vhodné oblečení. Zejména ne za takových dnů, jako je ten dnešní.“

„V poslední době jsme moc nevěnovaly pozornost předpovědi počasí.“

„O tom si promluvíme s tvou sestrou. Stejně jako o zmeškaných návštěvách u doktora kvůli tvému uchu, což mám poznamenané tady v papírech.“

Hodně štěstí, chtělo se mi říct.

Když jsem nyní, týdny po tom deštivém pondělku, čekala před školou, na sobě jsem měla skoro to samé oblečení. Chvěla jsem se v chladném říjnovém počasí a můj pohled padnul na místo schované pod převislou střechy, kam se chodilo kouřit. Ošuntělé pohovky a polohovací křesla tam stály rozmístěné tak nahodile, že by si je člověk mohl splést s výprodejem harpardií. Tedy pokud by na nábytku neposedávali poflakující se studenti snažící se vtáhnout do plic posledního práska. Věšinu z nich jsem už někdy zahlédla vycházet do Boshoffovy kanceláře, nebo vycházet ven; oblečení jako nějaký druh uniformy: mikiny s kapucí, obepnutá trika, roztrhané džíny, pentagramy a číslo 666 načmárané na kloubech prstů.

„Hej, Wednesday, vidíš něco zajímavého?“

Ta otázka přilétla od Briana Waldrupa, který mě přistihl, jak na ně zírám. Byl to prvak, který žil v zástavbě u golfového hřiště. Brian nebyl ve škole jediný, kdo mi tak říkal: Wednesday

Addamsová. Sáhla jsem do tátovy tašky a vytáhla deník, už jen proto, aby to vypadalo, že něco dělám. Jak jsem znovu sledovala prázdnou první stránku, přemýšlela jsem, jaké vzpomínky by se vynořily, kdybych si dovolila porušit otcovo pravidlo.

„Víš co?“ zeptal se Brian. Sklopil křeslo a vydal se ke mně. Když se přiblížil, ucítila jsem u svého zdravého ucha jeho dech zapáchající tabákem. Odmíchl se a mně prolétlo hlavou tolik věcí, které bych si byla přála, aby řekl, třeba jako: *Viděl jsem tě odcházet z Boshoffovy kanceláře. Jsi v pohodě? Nebo: Pamatuju si ty srdíčka z papíru, který jsi v první třídě rozdávala na Valentýna. Dala jsi mi dvě, protože jsem si zlomil ruku a tobě to přišlo líto. Nebo dokonce: Vím, co se stalo vašim – všichni to víme – a doufám, že letos na jaře strčí porota toho magora Alberta Lynche za mříže.* Místo toho se zeptal: „Co měli vaši ve sklepeč?“

„Nic.“

„Nelži, Wednesday. Gomez a Morticia by to neschvalovali.“

„Já nelžu. Nic tam není.“

I když to snad ani nebylo možné, Brian přistoupil ještě blíž, jeho pevné tělo se přitisklo k mému a zašeptal: „Lžeš. Stejně jako oni. A víš ty co? Tvoje máma dostala, co si zasloužila. Stejně jako táta. Oba dva se právě teď škváří v pekle.“

Mohlo to sice znít jako ta nejhorší věc, kterou vám může někdo říct, ale já se tím pokusila netrápit. Stejně jsem se snažila chovat každou neděli, když naše rodina ještě chodila na mši do tělocvičny v Katolické základní škole svatého Bartoloměje. Vždycky jsme dorazili brzy a posadili se do první lavice na kraj trojkové čáry. Jak jsme spolu s otcem Coffeyem četli z epištol – já i moje sestra v nedělních šatech, které jsem milovala a ona nenáviděla – z lavic za námi se začal šířit šepot. I když jsem nerozuměla tomu, co si lidé říkají, věděla jsem, že to má něco společného s námi, rodinou Masonových, a naší přítomností v tom provizorním kostele.

Usmála jsem se na Briana Waldrupa. Koneckonců, navzdory všem těm symbolům a ďábelským číslům napsaným perem na kloubech prstů, to byl pořád kluk mého věku. Každé odpoledne

ho ze školy vyzvedávala jeho matka v autě značky Volvo. Viděla jsem je vyjíždět z parkoviště a pokračovat k pěknému žlutému domu u golfového hřiště, kde, jak jsem si představovala, připravovala jeho matka většinu večerů pečení nebo kuře a většinu rán obracela palačinky nebo smažila míchaná vajíčka. Při pomyslení na rozdílnost Brianova a mého života jsem rázem měla menší problém se na něj usmát, protože mi to připomnělo, jak neškodný je. Když jsem s úsměvem skončila, zastrčila jsem deník zpátky do tašky a zamířila k Rosinu červenému nákladáčku, který si to konečně šinul po cestě ke mně a z jehož reproduktorů burácela kapela AC/DC.

„Baf!“ zakřičel Brian, když jsem se kolem něj protáhla.

Jakmile Rose zastavila, otevřela jsem dveře a vyšplhala dovnitř. Od chvíle, kdy si minulou zimu podruhé oholila vlasy, jí už zase dorostly v nezkrotnou černou hřívu, jakou mám i já, ale s načervenalým odstínem, který předtím neměla. Rose ráda jezdila se staženými okénky a nechala se bičovat prameny svých vlasů, takže když zastavila, musela si z tváře odhrnout tu zašmodrchanou změť.

„Čau,“ ozvalo se zpoza zacuchaných vlasů.

„Baf!“ zavolal Brian z okraje chodníku, mával rukama a skákal nahoru a dolů.

„Co má za problém?“ zeptala se moje sestra, když se z vlasů vynořila její bledá, široká tvář a mrkající tmavé oči.

„Snaží se mě vyděsit.“

Odfrkla si, pak se vyklonila a pozdravila ho prostředníčkem. Uměla poslat lidi do háje jako nikdo jiný: vymrštila paži a vystrčila prostředník tak rychle a nápadně, jako kdyby to byl vystřelovací nůž. „Pitomci, jako je on, jsou druhej důvod, proč jsem tak nenáviděla tuhle školu.“

„A co byl ten první?“ zeptala jsem se

„Jídlo bylo hnusný. Učitelé prudili. A *nenáviděla* jsem domácí úkoly.“

Tě jsou tři důvody, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem nic neřekla, protože Rose mezitím začala křičet na Briana.

„Stoupni si před můj nákladák, ať ti můžu přejet kebuli!“

„Baf!“

„To je jediný slovo, který umíš, magore?“

„Prostě jeď. Je jednodušší ho ignorovat, Rose,“ řekla jsem ti-
chým hlasem.

Obrátila se zpátky ke mně. „Sylvie, pokud se jemu a všem
ostatním nepostavíme, nikdy nás nenechají na pokoji. *Nikdy.*“

„Možná ne. Ale právě teď bych radši jela do obchodáku.“

Rose vydechla, na chvíli se zamyslela a nechala to být. „Řek-
la bych, že tenhle debílek má dneska šťastnej den. Jinak bych
teď vylezla ven a dala mu přes držku.“ Naposledy vystrčila
prostředníček a nastartovala.

„Baf!“ zakřičel Brian, když naše obří pneumatiky zaječely.

„Baf! Baf! Baf!“ pokračoval dál, jako by byl duch strašící
v opuštěném domě na kopci. Pokud tedy věříte na duchy. Já
ano i ne. Ale většinou věřím.

Devět měsíců. Tak dlouho jsou moji rodiče mrtví.

A navzdory tomu, co jsem řekla Brianovi, ty věci, které mí
rodiče nechávali ve sklepech – věci, o nichž tolik lidí v Dundalku
přemýšlí, když jejich oči spočinou na mně a mé sestře –, byly
pořád tam dole.

ŠŠŠŠŠ...

Hodinu – tak dlouho jsme se toulaly chodbami s ozvěnou v nákupním centru. Omámeny jasnými světly a vůní sušenek se skořicí a kousky čokolády jsme jezdily po eskalátorech nahoru a dolů. Bylo tu toho k vidění tolik, že Rose dokonce ani nekráčela kus přede mnou, jak mívala jinak ve zvyku. Z nás dvou byla ona ta přitažlivější, s vyšší, atletičtější postavou a pohlednou tváří. Všimla jsem si mužů, kteří ji přejeli pohledem odshora až dolů, když jsme je míjely, ale Rose je ignorovala. Při courání po obchodech jsem se poprvé po dlouhé době zase cítila šťastná, naše životy mi v tu chvíli přišly skoro normální.

Když jsme vešly do obchodu s oblečením *JCPenney*, jako kdyby nám přímo před očima ožil katalog, který jsme už tolik let znaly. Máma totiž kdysi nakupovala oblečení výhradně od sud. V oddělení s dívčí módou jsem se zastavila, abych prsty sklouzla po černých šatech po kolena s pevným pasem a úzkým límcem. Líbily se mi, ale vadilo mi, že vypadaly přesně jako ty, které by nosila Wednesday Addamsová, což by individua jako byl Brian Waldrup jenom povzbudilo.

Stejně se ukázalo, že můj názor na oblečení není důležitý. Rose mě odvedla do zadní části obchodu k věšáku s věcmi ve slevě a popřála mi hodně zábavy při zkoušení. Pověšené oblečení sestávalo ze změti zvonových kalhot a košilí za výhodnou cenu, které jsem vážně nosit nehodlala. Ve chvíli, kdy se má sestra odtoulala k jiným policím, taky jsem se vytratila. Ona se

však vynořila dřív, než jsem vůbec stihla najít jiný věšák, a zeptala se mě, co si jako myslím, že dělám. Pak mi přikázala, ať počkám v kabině, že mi oblečení radši vybere sama. Vzhledem k našim rozepřím, které vypukly už cestou sem v autě kvůli tomu, jak Rose řídí (jede rychle, věnuje příliš pozornosti rádiu, otevřenými okénky vane moc prudký vítr, neustále přejíždí z pruhu do pruhu, nedostatečně používá blinkry), jsem si nemohla dovolit další potíže. Zamířila jsem do kabinky a svlékla se do spodního prádla a podprsenky, která mi byla příliš těsná, protože jsem si nic nového nekoupila už několik měsíců.

V čekání jsem byla dobrá. Minulou zimu jsem se načekala hodně, když jsem ležela na nemocniční posteli a poslouchala kroky sester rozléhající se po chodbě, nakřáplý smích ze sitcomů, který se ke mně nesl z pokojů ostatních pacientů, i praskání reproduktoru, podobné zvuku otáčených stránek. Aniž bych se musela snažit, neustále jsem také slyšela zvuk, který mi plnil ucho. „Je to jako šumění v lastuře,“ vysvětlovala jsem doktorům, „nebo jako když vám někdo říká, abyste byli zticha.“

Ššššš....

Nebyla tam ani Rose, ani strýc Howie nebo otec Coffey. Zkrátka nikdo, koho bych znala. Vynecháme-li doktora, sestru a nemocniční sociální pracovníci, byl prvním člověkem, kterého jsem spatřila stát u své postele, detektiv Dennis Rummel. Měl jasně modré oči, sněhobílé vlasy a čelist hranatou, jako mívají staré sochy. Překvapilo mě, když mě vzal za ruku a dlouho ji držel ve své, daleko větší dlani. Působilo zvláštně, že si našel čas, aby mi naplnil pohárek vodou z plastového džbánu a přinesl led z hluchicího přístroje na chodbě. Nezvyklé bylo i to, když mi natřásl polštáře, upravil pokrývky a vůbec dělal všechno pro to, abych se cítila alespoň trochu pohodlně. A všechno tohle opravdu udělal.

„Čím víc mi toho budeš schopná povědět o tom, co se stalo, Sylvie,“ řekl pevným hlasem, který mě opět přiměl pomyslet

na sochu, protože tak by socha nejspíš mluvila, kdyby dokázala otevřít ústa, „tím větší bude šance, že najdeme toho, kdo je za to zodpovědný. Aby tvoje máma a tvůj táta mohli odpočívat v pokoji. To přeci chceš, ne?“

Přikývla jsem, i když mi hned vytanulo na mysl otcovo řešení: *Lidé nepotřebují vědět, co se děje u nás doma...*

„Proč nezačít třeba tím, co vás vůbec do kostela přivedlo?“ zeptal se Rummel, posadil se na okraj postele a ještě jednou položil ruku na tu mou.

Po téhle otázce mě náhle přepadla žízeň. Chtěla jsem další vodu ze džbánu. Chtěla jsem víc ledu z přístroje na chodbě. Chtěla jsem svou sestru, ale Rummel se zatím o Rose nezmínil. Takže místo toho, abych vznesla kteroukoli z těchto žádostí, jsem mu řekla, že u nás doma zazvonil po půlnoci telefon, matka vešla do mého pokoje a vzbudila mě, abychom vyrazili do kostela.

„Zdála se ti rozrušená?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„A řekla ti, kdo volal, nebo s kým se měli setkat?“

Ššššš...

Jak na mě Rummel upíral modré oči, ten zvuk byl čím dál hlasitější. Polkla jsem, hrdlo jsem měla ještě sušší než předtím a odpověď mi zamrzla na jazyku.

„Vím, že je to těžké, Sylvie. Nikdo by si neměl procházet něčím tak příšerným, zejména v tak mladém věku. Oceňuji, jak jsi statečná i že se snažíš vybavit si odpovědi, které po tobě chci. Rozumíš mi?“

Přikývla jsem.

„Dobře. Necháme si vyjet záznamy telefonátů. V tuhle chvíli je ale důležité, abys mi řekla, jestli se některý z tvých rodičů zmínil, kdo volal.“

Ty a Rose byste neměly nikomu nic říkat...

„Ne,“ odpověděla jsem a můj hlas se zachvěl navzdory tomu, jak krátké to slovo bylo.

„Ani zmínku?“

Bez ohledu na to, kdo to je...

„Nikdy se mi nesvěřovali s věcmi, které dělali. A na cestě do kostela jsme byli potichu, protože bylo pozdě a klouzalo to.“

Detektiv se odvrátil a já měla pocit, že s mou odpovědí není spokojený. Jeho pohled zabloudil od nevýrazných záclon k blikající televizi. „Tak dobře,“ otočil se zpátky ke mně. „Řekni mi, proč tví rodiče vzali s sebou tebe, zatímco sestru nechali doma.“

„Doma?“

„Ano.“

mlčela jsem a naslouchala tomu zvuku v uchu. Přitiskla jsem si prsty na obvyzy a pevně zavřela oči.

„Jsi v pořádku? Můžu zavolat ošetřovatelku. Je hned tady venku na chodbě.“

„To nic není.“ Otevřela jsem oči a podívala se na své nohy na posteli. „Rose vám neřekla, proč byla doma?“

„Sylvie, tvá sestra je teď na stanici a kladou jí stejné otázky. Když jsme objevili tebe a tvé rodiče u svatého Bartoloměje, poslali jsme do vašeho domu policistu, který tam našel tvou sestru. Teď je klíčové, abychom poskládali vaše výpovědi a mohli vám pomoci. Takže mi řekni, proč nechali tví rodiče Rose doma?“

„To mi neřekli,“ odpověděla jsem.

„Bylo neobvyklé, abyste vy tři někam jeli bez ní?“

Přes vršek převlékací kabinky přelétly dvoje manšestráky a následovaly je flanelové košile. „Dělej a vyzkoušej si to,“ pobídla mě Rose. „Chce se mi čůrat jako poníkovi.“

Přestala jsem se tou vzpomínkou zaobírat a nechala si ji na později, pokud tedy něco takového jde. Posbírala jsem oblečení z podlahy a nedokázala si pomoci, abych nezamumlala: „Dostihovému koni.“

„Cože?“ zeptala se moje sestra z druhé strany kabinky.

„Chce se mi čůrat jako dostihovému koni. Tak je to rčení. O poníkovi se tam vůbec nemluví.“

Na druhé straně bylo ticho, které mi prozradilo, že Rose právě usilovně přemýšlí. Ale všechno to žhavení mozkových závitů vedlo jen k prohlášení: „Chceš mi říct, že poníci nečůrají?“

Natáhla jsem si hnědé manšestráky a košili. Poslouchala jsem ji jen napůl a prohlížela se v zrcadle. Bylo vážně vtipné, že jsme se bavily o koních, protože jsem zrovna vypadala jako holka ze stáje. „Poníci čůrají,“ řekla jsem a stáhla ze sebe kalhoty. „Ale to není to –“

„Ha! Dostala jsem tě, vědátorko. Teď sebou hoď, už vážně musím.“

„Určitě tady někde mají záchody, Rose.“

„Z veřejnejch záchodků mi je zle. Dojdu si doma, pokud to do té doby nepustím.“

Moje nálada se změnila stejně jako vždycky, když jsem přemýšlela o Rummelových otázkách. Přestože jsem se chtěla jednoduše obléknout a odejít z obchodu, potřebovala jsem nové oblečení, a tak jsem pokračovala ve zkoušení. Každý další kousek vypadal hůř než ten předchozí, až jsem se konečně oblékla zpátky do tříčtvrtáku a trička, které jsem měla původně na sobě, a vyšla ven z kabinky.

„Kam jdeš?“ zeptala se moje sestra.

„Vyberu si něco sama.“

„To nemůžeš.“

„Proč ne?“

Protože mi Rose neodpověděla hned, zamířila jsem k oddělení s dívčí módou a rozhodla se, že ty šaty na figuríně si zaslouží druhý pohled.

„Protože musím myslet na náš rozpočet, proto,“ vyhrkla.

Věděla jsem, že nemáme moc peněz, neměli jsme je ani v době, kdy ještě žili naši. Lidé za služby, co máma s tátou nabízeli, neplatili moc dobře. Posílali sice dopisy, v nichž prosili o pomoc, ale jen příležitostně přiložili šek, který by pokryl benzín nebo letenku. Někdy se rovnou objevili na našem prahu s nepřítomným pohledem v očích a slibovali, že honorář zaplatí později, jen když mí rodiče napraví všechno, co se v jejich životě

pokazilo. I v těchto případech došlo na peníze jen zřídka. Namísto toho jsme se museli spoléhat na příjem plynoucí z přednášek. Jenže jakmile vyšla kniha Sama Heekina, tenhle zdroj příjmů vyschnul. I přesto jsem viděla sestru vyhazovat spoustu peněz za věci, které jsme si nemohly dovolit. Jako třeba ten nákladák – koupila ho za peníze z pojistky a prodeje datsunu našich rodičů poté, co ho policie uvolnila z úschovy. Když jsem se otočila a připomněla jí to, vyvolala jsem u ní mohutný záchvat vzteku. Její hlas byl hlasitější a hlasitější, až nakonec křičela: „Ať se ti to líbí, Sylvie, nebo ne, jsem teď tvoje zákonná opatrovnice!“

A s těmi slovy vyšla z obchodu.

Kdykoli jí takhle fráze sklouzla ze rtů, něco ve mně se schoulilo do klubíčka. Samozřejmě, že jsem si pamatovala právníky, neexistující poslední vůli mých rodičů, nekonečné papírování a jednání u soudu, Normanovy a teď i Cořiny návrhy. Také jsem si pamatovala to odpoledne, kdy několik dlouhých dnů po té noci v kostele konečně našli strýčka Howieho kdesi u jeho bytu v Tampě. Dorazil pak k nám a prohlásil, že má v úmyslu se o nás postarat. Nakonec to dopadlo tak, že Rose a právníci vytáhli jeho problémy s řízením v opilosti, zatčení kvůli drogám a upozornili na nedostatek důkazů o tom, že byl kdy jakýmkoli způsobem součástí našich životů. I když jsem věděla, jak jsme se do téhle šlamastyky dostaly, stejně jsem se pořád cítila stejně. Upřeně jsem se dívala na nevýrazný červený koberec v *JCPenney*, zatímco se zákazníci, kteří původně sledovali náš spor, pomalu vraceli k nakupování.

„Zlato,“ oslovila mě procházející prodavačka, „jsi v pořádku?“

Vzhledla jsem k cedulce *Mohu vám nějak pomoci?*, kterou měla připíchnutou na obrovských řadrech, ale do očí jsem se jí nepodívala. Místo toho jsem jednoduše přikývla a pak zamířila ven na parkoviště. Nejdřív jsem nemohla náš nákladák najít. Bloumala jsem řadami vozidel, ale byla jsem si jistá, že by Rose beze mě neodjela.

Konečně jsem ho uviděla, ale po ní nebylo ani stopy. Čekala jsem a záda mi zahřívalo teplo ze dveří spolujezdce. Místo se sice jen hemžilo auty, ale lidí bylo kolem překvapivě málo. V dálce poutala nějaká žena plačící dítě do autosedačky. Ještě o něco dál rovnal jakýsi muž v zelené uniformě do kufru auta tašky. Ale mimo nich jsem tu byla jenom já, tedy dokud jsem nezaslechla cinkání klíčů. Otočila jsem se a uviděla Rose, jak ke mně kráčí, upíjí z ohromného kelímku limonádu a ukusuje obrovský bochánek z krabice.

„Kde jsi byla?“ zeptala jsem se.

„Trvalo ti to tak dlouho, že jsem musela použít ten hnusnej záchod. A pak jsem dostala hlad.“

Odemkla mi dveře a obešla auto k těm svým. Když jsme nastoupily, prohlásila, že nechá na mně, jak vysvětlím Coře to oblečení, pokud tedy ta ženská přestane blábolit aspoň na tak dlouho, aby se mě stačila znovu zeptat. Pak nastartovala nákladák a obrovský motor rozvibroval podlahu pod mýma nohama. „Krom toho – já si sotva všimnu, co máš na sobě, když jdeš z domova. A co je ještě důležitější – nic nemám ráda míň, než když musím balancovat nad toaletním prkýnkem na špičavém záchodě. Takže už mě nenuť dělat to znova.“

Při cestě zpátky k našemu oprýskanému domku, skrytému mezi řídnoucími cedry a březovým porostem na konci Butter Lane, nepromluvila ani jedna z nás. Rose si nechala stažené okénko a nedávala blinkr, když měnila pruhy, ale aspoň rádio zůstalo zticha. Ve vytrácejícím se slunečním svitu jsem sledovala uschlé listí na trávnicích, které jsme míjely. Jedna z rodin vyřezala lucernu z dýně příliš brzy a nyní, tři dny před Halloweenem, se její obličej už propadal.

Jak jsme zatočily na naši svažující se příjezdovou cestu a minuly vybledlé cedule NEVSTUPOVAT!, neubránila jsem se pohledu na okno do sklepa. Dřív tam neustále svítilo světlo. Když vezmu v potaz důvod, proč ho naši nechávali zapnuté, tak bych vážně neměla toužit po pohledu na tu nažloutlou záři pronikající zpod rododendronů, ale nemohla jsem si

pomocť. Ne že by na tom záleželo. Někdy během týdnů po jejich smrti praskla žárovka a ani jedna z nás nesešla dolů, aby ji vyměnila.

„Není to zvlášťní?“ zeptala jsem se. „Tolikrát máma a táta odjeli pryč a ty jsi bojovala za to, abychom neměly chuťvu a mohly zůstat samy. A teď jsme tu. Jen my dvě...“

Rose vypnula motor. Jak jsme naslouchaly vytrácejícímu se klepání zpod kapoty, rozčesala si prsty vlasy a já čekala, až mi dovibrují nohy.

„Jako tenkrát s Dot,“ začala jsem.

„A o tom musíš mluvit proč?“

„Já jenom –“

„Nechci už myslet na minulost, Sylvie. Máma a táta si vybrali svůj život, víru i povolání. A podívej, jak to dopadlo. Víím, že jsem nikdy neměla zavolat. Věř mi, neudělala bych to, kdybych tušila, co z toho vzejde. Ale Albert Lynch by stejně našel způsob, jak se k nim dostat. A pokud ne on, tak nějaký jinej fanatik. Takže si nemyslím, že je dobrý pro kteroukoli z nás vracet se k tomu, co bylo a už není. Jakmile budeme mít na jaře za sebou ten soud, musíme to nechat plavat.“

Když mluvila, zůstala jsem zticha a sledovala, jak si rozplétá změť vlasů.

„Jednoho dne, Sylvie, až doděláš školu, odstěhujeme se z tohoto domu a budeme žít každá svůj život. Zapomeneme na ten, co jsme žily tady. Víím, že se tomu těžko věří, ale jednoho dne z toho všeho zbyde jen kupa vzpomínek ze starejch časů.“

Ššššš...

S tím zvukem to nemělo nic společného. Slyšela jsem ji dobře. Přesto jsem nebyla schopná pochopit, jak bychom mohly cokoli z toho nechat za sebou. Ale co víc jsem na to mohla říct? Natáhla jsem se pro otcovu tašku plnou knih včetně deníku, který mi dal Boshoff. Otevřela jsem dveře a spustila nohy na zem. Tehdy jsem ucítila pod žabkami cosi měkkého. Nějaká moje část hned věděla, o co jde, ale stejně mě ten pocit přiměl zalapat po dechu.

„Co je zas?“ zeptala se Rose.

Moje mlčení ji neodradilo a obešla auto. V tu chvíli jsem už stála vedle té věci a položila tašku na zem. Stály jsme na naší zšeřelé příjezdové cestě a dívaly se na ležící tělo a bílou tvář podobající se měsíci v úplňku. Zíraly na nás prázdné černé oči a i v šeru jsem si všimla typického červeného odstínu vlasů. Tahle byla menší než obvykle: velká asi jako vačice, ale plochá, jako kdyby ji něco přejelo.

Sestra ji špičkou boty převrátila tváří dolů do špíny. „Šmejdi!“ zakřičela do temnoty obklopující náš dům. „Vy zasraný šmejdi!“ S každým dalším zaječením si vrazila ruce do vlasů, až se jí kolem hlavy vznášely prameny nabitě statickou elektřinou. Znovu jsem si vzpomněla, jak si víc než před rokem poprvé oholila vlasy téměř až k lebce. Provedla to hlavně kvůli tomu, že si totéž udělal jakýsi kluk, který se jí líbil, a chtěl, aby ho napodobila. *Když ti Franky řekne, abys skočila z mostu, tak skočíš? Když ti Franky řekne, abys vykradla banku, uděláš to? Když ti Franky řekne, abys už nikdy nemluvila se svou rodinou, taky poslechněš?* Tyhle otázky jí kladli moji rodiče a ona odpovídala: *Ano!*

„Šmejdi!“ zakřičela ještě jednou, než zhluboka vydechla a klekla si do hlíny. Její ruce se pomalu napřáhly k té věci.

„Nedělej to!“ zarazila jsem ji.

„Co nemám dělat?“

„Nešahej na to.“

Rose ke mně vzhledla. Sice se jmenovala po mámě, ale já v její tváři viděla tátu: jeho širokou bradu, výrazný nos, jeho oči, temné a přimhouřené za ušmudlanými brýlemi s drátěnou obroučkou. Ačkoli táta ke mně nikdy nepromluvil takovými slovy jako Rose právě teď: „Nic to neudělá, ty blbko.“

„Já vím. Ale prosím. Nešahej na to.“

Povzdychla si. Vstala a zamířila k zrezivělé boudě na okraji našeho pozemku. Slyšela jsem, jak tam rachotí, než se vrátila s lopatou. Chvíli se musela snažit, ale nakonec vklouzla okrajem lopaty pod vycpané tělo a opatrně zamířila ke studni, kterou jsme nepoužívali od chvíle, kdy do Dundalku zavedli

vodovod. Šla jsem za ní a odstrčila překližkový poklop. Rose zvedla lopatu přes zející černou tlamu a trhnutím zápěstí nechala panenku sklouznout dovnitř.

„Nikdy to neskončí,“ řekla a mrštila lopatu do tmavého místa, kde kdysi stávala stará králičí klec. „Nikdy to kurva neskončí.“

„Přestane je to bavit,“ namítla jsem a opatrně, abych si nezadřela třísku, jsem přetáhla překližku zpátky přes otvor. „Jednou je to musí přestat bavit.“

Náš dům byl uvnitř tichý, až na hučení lednice a tikot starožitných hodin, které visely nedaleko kříže na zdi. Zamířila jsem do kuchyně s odlupujícími se modrými tapetami a snědla k večeri třeshňový nanuk, ten nejlepší. Celou dobu, co jsem ho cucala a přitom cítila, jak se mi vytrácí cit ze rtů, jsem zírala na máminu tlustou knihu vzorků tapet na stole a přemýšlela o další konverzaci s detektivem Rummlem, k níž došlo ráno po našem prvním rozhovoru v nemocnici.

Rummel ke mně přes úzký stolek u mé postele posunul fotku. „Znáš tohoto muže, Sylvie?“

„Ano.“

„Odkud?“

„Kdysi to byl přítel mých... No, ne přítel... Asi byste ho mohl označit za klienta mých rodičů. Jeho dcera Abigail ale moje kamarádka byla. To ona potřebovala pomoc. Její otec ji k nám jenom přivedl.“

„Přivedl ji k vám?“

„Ano. Albert Lynch chtěl, aby mu naši pomohli s... no... s problémy jeho dcery.“

Rummel poklepal tlustým prstem na fotografii. „Dobře tedy. Budeme o tom chtít vědět úplně všechno. Ale právě teď potřebuji slyšet jednu odpověď, abych ti mohl pomoci. Je tohle muž, kterého jsi viděla v kostele tu noc, kdy tví rodiče zemřeli?“

Přivolala jsem si vzpomínku na chladný vzduch uvnitř té malé budovy, když jsem zatáhla za dveře a otevřela je. Tak chladný, že bolelo dýchat. Vzpomněla jsem si na to, jaká tma panovala uvnitř, když se dveře za mnou s cvaknutím zavřely

a jediné světlo sem vrhaly světlomety auta venku, utlumené vitrážovými okny. Opatrně jsem si prohlížela obrázek před sebou. Holá hlava. Brýle lenonky. Řídký knír, který vypadal jako cosi, co by si nechal narůst nějaký puberták. Možná Brian Waldrup.

„Ano,“ odpověděla jsem Rummelovi. „Toho jsem viděla.“

Poté, co jsem dojedla, jsem hodila tyčku od nanuka do koše a zamířila nahoru. Moje sestra odešla už přede mnou a pod jejími dveřmi teď prosvítal úzký proužek světla. Zevnitř se neozýval žádný zvuk. Když jsem se chystala ke spánku, vyndala jsem knihy z tašky a položila je na stůl, až jsem narazila na fialový deník. Na začátku dnešního dne jsem si byla jistá, že se jím nebudu obtěžovat. Ale najednou jsem se přistihla, jak hledám pero, a zatímco usedám na postel, otevírám ho na první z tolika prázdných stránek. Na okamžik jsem nedělala nic jiného, než jen hleděla na růžové okraje a linky a ze všech sil se snažila vyčarovat rozpustilé detaily ze života oné vymyšlené dívky. Ale ona umlkla, vytěsněná velmi odlišnými detaily života, který jsem vedla já. Konečně jsem cvaknutím sepnula propisku a úplně nahoru napsala jméno DOT. Ale ještě než jsem zaznamenala cokoli o tom, jak návštěva této ženy způsobila svým zvláštním způsobem obrovské problémy celé naší rodině, zjistila jsem, že píšu odpověď na Boshoffovu otázku: *Jak by ses NYNÍ popsala?* Tohle byla má odpověď:

Jsem jediná dívka ve škole, která se obléká, jako kdyby byl červen, i když už je říjen. Svetry, kalhoty a sukně z minulého podzimu a zimy mi visí ve skříni a jsou složeny v šuplicích, přesně tam, kde je nechala máma. Ale já se k tomu oblečení nemůžu ani přiblížit. Ne proto, že bych z něj už vyrostla, ale proto, že obléknout si ho by znamenalo změnit věci, které tu nechala pro mě. Stejně na tom nezáleží, protože mou zákonnou opatrovnící je teď Rose a – jak už řekla v obchodáku – ta si jen stěží všimá toho, co nosím, přestože je to jen tenoučké tričko, tričtvrtáky a žabky, přestože teplota den za dnem klesá, přestože by si toho měla...

Moje sestra by si toho vážně měla všimnout.

DOT

Moji rodiče si na všechny své cesty vždycky balili totéž. Otec si připravil přístroj na měření elektromagnetických frekvencí, detektor pohybu, teploměry, diktafon a videopřehrávač, foťák s vysokým rozlišením a bohatou zásobu filmů. Matka zase jednoduchý růženec, značně ošuntělou *Bibli krále Jakuba*, jejíž stránky měly oslí uši a byly zvýrazněny celou duhovou škálou barev, a také jednu jedinou baterku. Ve chvílích, kdy si balili, jsme se s Rose obvykle poflakovaly u vstupních dveří a čekaly na příjezd nejnovější chůvy. Kolikrát jsem už zažila to hrozné zklamání? A stejně jsem tam zase stála a doufala, že mezi cedry vystoupí Mary Poppins. Místo toho byly všechny ty chůvy tak nevýrazné, že mi ve vzpomínkách splývaly – tedy až na Dot, která k nám domů dorazila, když mi bylo jedenáct a Rose patnáct, a zároveň byla i poslední chůvou, kterou jsme kdy měly.

Pamatuji si, jak jsem ji z předních schodů sledovala, jak otvírá rozvrzané dveře a vystupuje z blátem potřísněného auta značky Yugo. Dot měla vyhublé ruce a nohy, ale vystoupilé břicho, pevně seškrcené elastickým páskem žluté uniformy. Místo kufru vytáhla ze zadní sedačky plastový koš na prádlo.

„Tohle bude snadnej cíl,“ prohodila Rose, když jsme ji sledovaly, jak si to šine po chodníčku. „Je mi jí skoro líto.“

Utíkejte! chtěla jsem zakřičet. *Zmizte odsud dřív, než bude pozdě!*

Když se s námi setkala na vrcholu schodiště, Rose přeskočila všechny formální pozdravy a rovnou se zeptala: „Proč máte ty medvědy?“

„Medvědy?“ Dotiny popraskané rty pokrývala pěna a v koutcích se jí neustále držely sliny. Její příliš natěsnané zuby omývaly malé bublinky. Nejprve se ohlédla za sebe a pak očima sklouzla na svůj sladěný úbor – košili a kalhoty, jejichž látku zdobili pasteloví medvědi. „Ach, *tihle* medvědi. To je moje uniforma. Pracuji jako sestra v dětské nemocnici v Baltimoru. Doufám, že se z toho stane práce na plný úvazek. Ale právě teď jsem jen záskok.“

Gejzír slin, který Dot vylétl z úst ve chvíli, kdy vyslovila slovo *záskok*, mě rozptýlil, dokud jí Rose neodsekla slovy: „No, tohle žádná dětská nemocnice není. Takže si vlezte zpátky do své krabice od sirek na čtyřech kolech a pokračujte pěkně dál.“

„Sedm dvanáct, Rose!“ zavolala matka, která se k nám mezitím zezadu blížila. Ty části *Písma svatého*, které musela Rose citovat nejčastěji, už měla zjednodušené do zkratek. Tohle znamenalo Matouš 7:12: Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi. Nebo, jak moje sestra ráda parafrázovala, zavři zobák a chovej se slušně.

„Přišla jsem rovnou z nemocnice, kde občas pracuji,“ informovala Dot matku poté, co se navzájem představily. „Omlouvám se, že jsem se nepřevlékla, ale bála jsem se, že dorazím pozdě.“

„Jsi si jistá, že vážně chceš, aby tahle paní přinesla do našeho domova všechny ty bacily z nemocnice?“ zeptala se Rose matky. „Může přenášet celou armádu bakterií způsobujících nemoci jako...“, moje sestra se podívala na mě. „Sylvie, řekni nějakou divnou nemoc, která může bejt nakažlivá.“

Normálně bych se k Rosinu chování nepřidala, ale moje touha prokázat vzdělanost přebila vše ostatní. „Elefantiáza. Progerie. Hypertrichóza,“ vyhrkla jsem. „Záškrt. Úplavice. Leptospiroza.“

Matka po nás hodila pohledem a řekla naplno: „Přestaňte. Být. Nezdrovořilé.“

„Zarděnky,“ vyklouzlo mi.

„Sylvie!“

„Omlouvám se.“

Nadechla se a pak se obrátila zpátky k Dot, která vkročila do domu, přičemž si nesla koš na prádlo. Uvnitř jsem letmo zahlédla pomačkané oblečení, deodorant, opotřebovaný kartáček a ohmataný výtisk *Ptáků v trní*. „Můžete se převléknout v koupelně na konci chodby,“ oznámila jí matka, „pak vám to tady ukážu a vysvětlím pravidla.“

Dot položila koš na jeden z ušáků. „Abych řekla pravdu, kdyby vám to nevadilo, potřebuji si pár věcí vyprat. Takže bych si na sobě nechala tohle oblečení, dokud nebudu mít čistou noční košilku.“

„Noční košilku?“ zopakovala matka.

Dot se usmála a její ústa se lehounce pokryla pěnou. „Ach, abyste to nechápala špatně, paní Masonová. Není to jedno z těch krajkových pápěří od firmy *Frederick's of Hollywood*, které jsem nosívala, abych udělala radost manželovi. Je to jenom flanelová košile, kterou by si do postele oblékla jakákoli stará dáma. Věci se mají tak. Dnes ráno mi skočila do postele kočka a vyčůrala se na ni. Když mě viděla, jak jí plním automatické krmítko, pochopila, že budu pár dní pryč. Takže se mi dopředu pomstila. Každopádně jsem si říkala, že bych si mohla vyprat tady.“

„Chápu,“ konstatovala matka a pohlédla na své drobné hodinky. Zřejmě přemýšlela, jestli má dostatek času zavolat do agentury a vyžádat si jinou chuť.

V tu chvíli otec ztěžka vyšel po schodech ze sklepa, táhl kufřík plný vybavení a tašku přes rameno naplněnou poznámkovými bloky, kam si zaznamenával postřehy pro přednášky. Už během hodin, které předcházely jejich cestám, začínal být vážnější a zahloubanější – a ani tentokrát tomu nebylo jinak. „Letadlo odlétá za pár hodin,“ oznámil matce. „Měli bychom radši vyrazit.“

Nedlouho poté nám zamávali z datsunu, a když vyjížděli z naší příjezdové cesty, zatroubili. Sotva zmizeli na Butter Lane, Dot se zeptala: „Tak co máte v plánu, děvčata? Jste hladová?“

Rose neodpověděla, já zavrtěla hlavou.

„Dobrá, protože já jsem cestou sem měla něco u *Burger Kinga* a jsem přecpaná. Můžete mi pomoci s praním. A doufám, že je v domě vana.“

„V pokoji mých rodičů,“ řekla jsem jí, „a jedna je i v koupelně, o kterou se dělíme s Rose.“

„Skvělé, potřebuji trochu prohrát svoje unavené kosti. V tomhle domě je pěkně chladno. Koho by napadlo, že je květen.“

„Za to můžou duchové,“ prozradila jí Rose.

„Co prosím?“ zeptala se Dot a otřela si koutky úst palcem a ukazováčkem.

„Duchové,“ zopakovala Rose. „Víte, čím se živí mí rodiče, ne?“

„Tedy... Žena v agentuře mě varovala, že je to neobvyklé. Ale já výjimky nedělám. Peníze jsou peníze. Říkala jsem jí, že nechci znát detaily. Jsem pobožná žena –“

„Pobožná žena, která nosí průsvitnou noční košilku?“ skočila jí Rose do řeči.

Sedm dvanáct, pomyslela jsem si. *Sedm dvanáct*.

„Nikdy jsem neřekla *průsvitnou*. Řekla jsem *krajkovou*. A navíc to bylo už před dlouhou dobou a jen při výjimečných příležitostech pro mého muže, Roye. Než umřel. Nepromenáduju se kolem jako nějaká flundra –“

„Když naši vyrážejí na tyhle cesty,“ přerušila ji opět Rose, „je to proto, že je někdo požádá, aby potvrdili přítomnost nežádoucích duchů. Občas po nich taky chtějí, aby je vyhnali. Většinou z nějakýho místa, ale občas se stane, že je vymýtají z lidí. Mluvím o dětech, těhotnejch ženách, starších lidech, může jít dokonce i o zvířata nebo neživé objekty.“

Ty informace Dot zaskočily – to bylo zřejmé z jejího přepadlého výrazu –, ale přesto jen pokrčila rameny. „Chci si vyprat prádlo, pak se uvelebit ve vaně a dočíst si knížku. Zrovna jsem narazila na šťavnatou pasáž. Sylvie, buď tak laskavá a vezmi koš na prádlo. Starou Dot bolí záda.“

„Ty duchové, který vyženou z jejich hostitele, musejí někam odejít,“ pokračovala Rose, zatímco já zvedla koš. „Poměrně

často se stává, že skončí... No, nechám vás jednou hádat, kde asi skončí.“

Dot si posunula tlusté brýle ke kořeni nosu a popadla výtisk *Ptáků v trní* – obálce dominoval kněz, který byl daleko pohlednější než otec Vitale od svatého Bartoloměje se svou povislou kůží a svěšenými rameny. „*Tady?*“ zeptala se tichým hlasem.

„*Tady,*“ potvrdila jí Rose a taky ztišila hlas. „V tomhle domě. Řekni jí to, Sylvie. Popiš jí ty strašný věci, který vídáme.“

Musím přiznat, že občas bylo zábavné sledovat Rose, jak terorizuje chůvy. Ale tohle mi přišlo příliš snadné. „Ukážu vám pračku a sušičku, Dot.“

Dot ignorovala můj návrh a zeptala se: „Co vídáš?“

„Sylvie vám to nepoví, protože bysme o tom neměly mluvit – ve skutečnosti nám otec *zakázal* o tom mluvit.“

„Tak proč o tom tedy mluvíš, Rose?“ zeptala jsem se.

Má sestra schválně promluvila děsivým, zastřeným hlasem. „Dorothy mi připadá jako příjemná dáma a vzhledem k tomu, že tu zůstane následujících pět nocí, měla bych ji varovat.“ Rose se podívala na Dot. „V našem domě se nespí snadno. Některý noci tu dokonce...“ Zarazila se, jako kdyby se probrala z transu, a promluvila znovu normálním hlasem. „To je jedno. Nedělejte si starosti. Většinou si hledí svého. *Většinou.*“

Dot na ni chvíli zírala, nakrčenou tvář nehybnou, než se napřímila v ramenou a pevněji sevřela pohledného kněze na brožované knize. „Tyhle nesmysly ti nezbaštím. Něco vám povím. Sylvie, nechám dát to prádlo do pračky tebe, protože jsi na ty přístroje zvyklá. Kdyby mě mezitím kdokoli potřeboval, budu ve vaně.“

Aspoň na chvíli ji Rose nechala být. Já se mezitím postarala o prádlo, pak jsem vklouzla do pyžama a strávila nějaký čas dokončováním eseje, kterou jsem tvořila v rámci úplně první Marylandské soutěže studentských esejí – jeden student z každého ročníku od pátého až do dvanáctého měl vyhrát dvě stě dolarů a termín odevzdání byl už zítra ráno. Mé téma bylo inspirováno dokumentem, který jsme sledovaly s mámou,

o následcích vraždy Martina Luthera Kinga juniora. Když jsem se o tom zmínila paní Mahevkové, mé bledé, zívající učitelce angličtiny, odvětila mi, že s přihlédnutím k mému věku to „přeháním“. Navzdory tomu jsem na eseji už několik týdnů pracovala, nicméně můj elektrický psací stroj dopsal dřív než já, protože mu tu noc vyschla má poslední inkoustová patro-
na. Písmena poslední věty byla tak bledá, že jsem se musela stále vracet a znovu a znovu je přepisovat.

„Baf!“

Vzhledla jsem a uviděla Rose, jak se ukrývá za mými dveřmi. „Nech toho.“

„Co děláš?“ zeptala se.

„Jenom domácí úkol.“

„Jakej domácí úkol?“

Takový, který ty nikdy neděláš, pomyslela jsem si. „Esej. Dokončuju poslední větu.“

„Přečti mi to.“

„Celou eseji?“

„Ne. Jenom poslední větu.“

„Proč?“

„Nevím. Asi jsem zvědavá, co se ti honí v tý tvý vědátorský hlavě.“

Netuším, proč jsem její žádost jednoduše neodmítla. Možná mi úsudek zastřela pýcha, kterou jsem cítila. Odkašlala jsem si a slova spíš odrecitovala, než abych je skutečně četla: „Pouze vstoupíme-li do nejčistšího vědomí a pozdvihneme-li své hlasy dosti důrazně na to, aby je zaslechli i mocní, pouze tehdy budeme my, občané této skvělé, leč nešvary zmítané země, smět svrhnout tento druh fobie a fanatismu do krajiny zapomnění.“

Rose se na mě chvíli dívala a pak zamrkala. „Tak a teď, když jsi přestala blábolit nesmysly, co máš v plánu dneska v noci?“

Vyškubla jsem list papíru z psacího stroje a položila ho pod ostatní na svém stole. Ten psací stroj, úplně nový Smith Corona s funkcí kontroly pravopisu, mi dali rodiče k Vánocům. A i když ostatní studenti také dostávali drahé stroje, já se

k tomu svému chovala jako k milovanému domácímu mazlíčkovi. Otírala jsem mu klávesnici a vždycky, když jsem odpojila kabel, přetáhla jsem přes něj obal proti prachu. Rose mě sledovala a uculovala se. Bylo tolik věcí, které Rose dostala a brzy ji přestaly bavit, takže je někam odhodila. Jako třeba ti mahagonoví koně, dárek od strýčka Howieho, který nám dal při jedné ze svých vzácných návštěv. Já dala těm svým pohádková jména podle jejich vzhledu: Esmeralda, Sabrina, Aurora, Megra, Jasmína – a naaranžovala jsem si je na policičky podle barvy a velikosti. Ti Rosini byli už dávno pohození v temném koutě jejího pokoje.

Když jsem vypnula psací stroj, odtáhla jsem pokrývky na posteli, vlezla pod ně a zhasla světlo. „Dobrou noc, Rose.“

„No tak, Sylvie. Je ještě tak brzy! Proč chodit spát, když si Debliní Dot máčí svoje líný kosti ve vedlejší místnosti? Ta ženská doslova *škemrá*, abychom jí něco provedly.“

„Sedm dvanáct.“

„Nebylo už dost těch sedm dvanáctek? Je to jako nějaký ubohej policejní kód. Deset čtyři, kámo.“

„Kámo používají spíš řidiči nákladáků než policajti.“

„To je mi fuk. Jde o to, že už nejsem *dítě*. Takže nepotřebuju chůvu. Zejména ne nějakou nudnou patronku, která se tu roztahuje a prohlašuje, že se o nás postará, zatímco nedělá nic jiného, než že si tu opečovává svou tlustou prdel. Chceš mi říct, že nějaká sestřička z dětské nemocnice, která je tam navíc jenom na záskok, je chytřejší než já? To těžko. A i kdyby byla, ani náhodou není chytřejší než *ty*, Sylvie. Poslechni si tu větu, cos napsala. To *není* věta někoho, kdo potřebuje chůvu. Což je důvod, proč jsem se rozhodla zamknout Dot v koupelně.“

Moje oči, které se mezitím už zavřely, se teď znova prudce otevřely. „Cože!?“

„Zamknula jsem Dot v koupelně.“

Napráhla jsem se, abych rozsvítila lampu. Vylezla jsem z postele, vklouzla do pantoflí a přešla přes chodbu do pokoje našich. Protože tátu trápily bolesti zad, spali s mámou každý na

své vlastní posteli už tak dlouho, co si jen pamatuji. Jejich ložnice připomínala pokoj v motorestu u dálnice: dvě postele, mezi nimi noční stolek, dokonce tam měli v šuplíku zastrčenou bibli. Tuhle konkrétní noc se navíc mezi masivním dřevěným sloupkem u máminy postele a dveřmi do koupelny táhl jasně žlutý provaz. Za dveřmi si Dot pobrukovala a vydávala ve vodě bublavé zvuky, zcela netečná ke své ošemetné situaci.

„Celkem dobrý, ne?“ zašeptala Rose.

„Neřekla bych, že je to celk-“

Rose mnou šklubla zpátky do chodby. „Opovaž se to zmršit tou svou nevymáchanou pusou. Ať se ti to líbí, nebo ne, v tomhle mi teď pomůžeš, Sylvie.“

„Ne, nepomůžu.“

Ale Rose vklouzla do mého pokoje a zpět se vrátila se stránkami mé čerstvě dopsané eseje v rukou. „*Dopady vraždy Martina Luthera Kinga jr. na americkou společnost* od Sylvie Masonové,“ četla. „Vsadím se, že bys vážně nerada viděla všechnu tu tvrdou práci, jak taky mizí v krajině zapomnění.“

Natáhla jsem se po papírech, ale ona ucukla.

„Opatrně.“ Rose lehce natrhla titulní stranu. Při tom zvuku jsem zamrkala. „Hoplá. Seš si jistá, že mi nechceš pomoci?“

Rozhlédla jsem se po ložnici rodičů. Dokonale ustlané postele, ložní prádlo v barvě podzimního listí. Lano napnuté mezi sloupkem postele a dveřmi do koupelny. Zvuky linoucí se z druhé strany dveří, Dot cákající vodu a vydávající ty nešťastné bublavé zvuky. Otočila jsem se k Rose. „Co mám udělat?“

Ta otázka znamenala to samé, jako kdybych odpověděla: *Ano*. A obě jsme to věděly. Moje sestra se beze slova otočila a zamířila dolů. Následovala jsem ji, dokud jsme nestály v kuchyni, u dveří do sklepa. Svou pracovnu si naši rodiče přesunuli z obýváku do sklepa teprve nedávno, takže pro nás zatím nepředstavoval tak děsivé místo, jakým se stal později. Ale i tak jsme se mu vyhýbaly. Nyní však Rose otevřela dveře a pustila se dolů po dřevěných schodech. Znovu jsem se vydala za ní, dýchala zatuchlý vzduch a rozhlížela se po zdech ze

škvárobetonových tvárníc. V jednom koutě oddělovala malou část sklepa u posuvných skleněných dveří rozestavěná příčka. Otec začal ty zdi stavět už dávno, ale jen proto, aby tenhle projekt zase rychle vzdal. Skrz nedbale postavenou konstrukci ze sloupků a změtí drátů jsem sledovala, jak se má sestra proplétá mezi hromadou kol, zapomenutým zubařským křeslem a míří hlouběji do šera.

Zatímco tam ona dělala bůhví co, já si prohlížela nový stůl, otcovu kartotéku a také malou televizi, na níž stál videopřehrávač. Před otvorem ve zdi, který vedl do průlezného prostoru pod domem, stála ohromná knihovna, jejíž police přetékały stále ještě nevybalenými krabicemi, košem plným kazet a dalším přehrávačem spolu s několika zatoulanými videokazetami. Matka nerada sedávala u stolu, takže si sem přitáhla dřevěné houpačkové křeslo s ošoupanými polštáři přivázanými k sedáku i příčkám zadního opěradla. Poblíž ležel její košík s pletením, aby si mohla zaměstnat ruce pokaždé, když s otcem probírali pracovní věci.

Temnota sít nezastíní.

Bůh je díky ní jen jasnější.

Tato slova byla vyryta do těžítka, které leželo na hromádce momentek. Odsunula jsem ho stranou a prohlížela si fotografie. Zanedbaná chodba ve staré nemocnici. Hřbitov na úbočí kopce, jména a data na náhrobcích oprýskaná. Jen jednu fotografii jsem předtím už viděla: zchátralé kino s prázdným pouťáčkem. Na každé z těch fotografií se vyskytnul zatoulaný kousek světla nebo zvláštní stín. Zastrčila jsem fotografie zpátky pod těžítko a otevřela šuplík, kde jsem našla svazek flekatých zubařských nástrojů přepásaných gumovou páskou. Zubní sondy a pinzety, plomby a extrakční kleště – všechny jsem je znala jménem, jednou jsem se na ně totiž otce ptala.

„Do háje!“ zavrčela Rose zpoza rozdělané příčky. „Stoupla jsem na lepidlovou past na myši.“

To by tě mohlo trochu zbrzdit, pomyslela jsem si a poslouchala, jak si otírá nohu o podlahu. „Co tam vlastně děláš?“

„Ještě chvílku vydrž, Sylvie.“ Pokračovala v otírání. „Brzo to zjistíš.“

Došla jsem ke knihovně. Něco mě přimělo zvednout videokazetu a zasunout ji do přehrávače. Obrazovka se proměnila v zrnící plochu a potom se objevila matka. Na té nekvalitní televizi se to trochu podobalo výjevu z věstecké koule. V béžovém plášti do deště, který jsem nikdy předtím neviděla, stála před cihlovým domem a útlý pas jí pevně obepínal opasek. „Fajn, nahráváme. Tak do toho,“ ozval se otcův hlas.

Matka se nervózně usmála. „Do čeho?“

„Začni a vysvětli, kde jsme a co tu děláme.“

„Cítím se... hloupě.“

„Prostě to zkus, Rose.“

Zhluboka vydechla. „Tak dobře. Jmenuji se Rose Masonová. Jsem tady se svým mužem, který tohle točí. Je to tak, manželé můj za kamerou?“ Otec přikývl, takže záběr sjel dolů a zase zpět. „Jsme u domova...“ Má matka se zarazila a sklopila oči k zemi. „Ach jo, vážně se mi to nelíbí, Sylvestere. Nemůžeme si prostě jen zaznamenat podrobnosti do sešitu na poznámky nebo je nahrát na kazetu, jako jsme to dělali vždycky?“

„Tady,“ vložil se do toho otec, „drž kameru ty. Já to –“

Z druhé strany sklepa se ozvala hlasitá rána, pak vypadla světla a spolu s nimi i televize. Sklep se okamžitě ponořil do černočerné tmy. Totéž se očividně stalo i v celém domě, protože o dvě patra výš zavolala Dot z vany: „Děvčata? Haló? Děvčata?“

„To není moc vtipné,“ zavrčela jsem na Rose.

„Děvčata? Slyší mě někdo? Juuu-huuuu! Děvčata?“

Rose zapnula baterku, posvítila si do tváře a její rysy tak nabýly děsivě ďábelského vzezření. Podala mi druhou baterku. „Za první, kdo kčertu říká juuu-huuu? Za druhý, je to vtipný a ty to víš.“

„Sylvie? Rose? Haló?“

„Volá Dotka Idiotka,“ prohlásila má sestra. „Radši bysme se měly jít podívat, co chce.“

Ve chvíli, kdy jsme znovu vkročily do ložnice rodičů, jsem uslyšela, jak kolem sebe Dot ve tmě cáká vodu jako přerostlá, rozbředlá medúza, vyplavená na pobřeží. Hned jak jsem ten zvuk zaslechla, chtěla jsem okamžitě ukončit cokoli dalšího, co měla Rose v plánu. Ale i když se stydím to přiznat, pomyšlení na mou esej a na to, jak moc jsem chtěla vyhrát, mě vedlo k rozhodnutí držet jazyk za zuby. Seděla jsem na mámině posteli, kam Dot odhodila uniformu s medvídky. Vzhledem k tomu, že díky mému laskavému přispění ležel zbytek jejího oblečení složený dole v přízemí v košíku na prádlo, věděla jsem, že v koupelně nemá nic kromě ručníku.

Rose přišla ke dveřím a zaškrábala na dřevo.

„Co se to kčertu děje?“ zeptala se Dot.

Škráb. Škráb. Pokračovala Rose, což mělo za následek další záplavu výkřiků: „Děvčata? Haló? Děvčata?“ Konečně vzdala i to. Povzdychla si a pak následovalo šplouchnutí dostatečně hlasité na to, abych pochopila, že ve vaně vstala. Poslouchala jsem, jak její bosé nohy capkají přes linoleum. Rukou nahmatala kulovou kliku a já sledovala, jak se lano napjalo. Dveře se ani nepohnuly. Dot na ně zabušila a vykřikla ještě zoufalejším hlasem: „Děvčata! Slyší mě někdo?“

Rose zamířila k matčině posteli a posadila se na Dotinu uniformu. Naklonila se blízko ke mně a zašeptala mi do ucha: „Udělej *Výkřik*.“

Mělo mi dojít, co bude chtít. Zavrtěla jsem hlavou.

„Dělej,“ trvala na svém.

Výkřik byl moje vrcholné číslo – pokud se to tak dá nazvat – tenhle talent jsem v sobě objevila v době před několika chůvami, kdy mě a chůvu Rose přiměla hrát si v domě na schovávající. Vážně jsme se bavily, dokud se moje sestra nerozhodla schovat se někam, kde ji nikdo nenajde. Po hodině hledání jsme to vzdaly a já se chystala jít spát. Když jsem si vlezla do postele a zhasnula světla, Rose vystrčila ruku z mezery mezi

matrací a zdí, kam se zaklínila. Popadla mě za krk, což vedlo k tomu, že jsem vyrazila takový výkřik, že by se v člověku krve nedořezal. Od té noci mě Rose na všech možných místech prosila, abych *Výkřik* zopakovala: na parkovišti u obchodu, před kostelem, v knihovně. Párkrát jsem jí dokonce vyhověla, protože mi bylo příjemné, že na mně pro změnu i něco oceňuje. Ale tu noc, kdy byla Dot zamčená v koupelně, jsem dál odmítavě vrtěla hlavou.

Ale Rose nepřestávala naléhavě šeptat: „*Udělej to. Udělej to. Udělej to.*“

„A když to udělám, dostanu zpátky esej a můžu jít do postele?“

„Děvčata? Nevím, jakou lotrovinu máte v plánu, ale ani trochu se mi to nelíbí.“

Rose ji ignorovala a zvažovala naši dohodu. „Dobře. Počasťuj ji jedním vážně dobrým a já to pak už dodělám,“ zašeptala nakonec.

Věděla jsem naprosto přesně, jaký druh představení má sestra očekávat, takže jsem vstala a zamířila ke dveřím do koupelny. „Dot,“ oslovila jsem ji tím nejtišším hlasem. „Tady je Sylvie. Slyšíte mě?“

„Ano. Chci říct, ne. Ne úplně. Můžeš mluvit víc nahlas?“

„Jste v pořádku?“

„Pokud je podle tebe v pořádku, že tu mrznu a odkapává ze mě ve tmě voda, tak ano, řekla bych, že jsem v pořádku. Co se to tu děje? A mluv hlasitěji, proboha živého. Neslyším tě.“

„Přitiskněte ucho ke dveřím,“ pobídla ji Rose, když se přesunula vedle mě.

Bylo slyšet, jak se Dot v koupelně pohnula. „Dobře. Tak co se děje?“

„Varovala jsem vás před duchy,“ konstatovala moje sestra tlumeným hlasem. „Teď už mi věříte?“

„Moc ne. Spíš bych řekla, že se vaši rodiče neobtěžovali zaplatit účet za elektřinu.“

Rose mě pobídla baterkou. Nadechla jsem se tak zhluboka, jak jen to šlo, a nechala to ze sebe vylétnout: výkřik – *Výkřik* –

tak náhlý a pronikavý, že by zahanbil i ty nejlepší hororové herečky. V tichu, které následovalo, jsem si sevřela hrdlo rukama, protože mě pak vždycky docela bolelo.

Když kolem sebe Dot přestala šmátrat, zavolala: „Sylvie, drahoušku? Jsi v pořádku?“

Z jejího rozechvělého hlasu jsem vycítila nefalšované zděšení. Otevřela jsem pusou, abych jí dala vědět, že jsem v pořádku, ale myšlenka na to, jak se mi esej vrací v podobě konfet, mě přiměla pusou znovu zavřít. Rose mi předala stránky a já ustoupila ode dveří. Než jsem opustila místnost, ohlédla jsem se a viděla, jak se moje sestra uvelebila na matčině posteli. Vytáhla si z nočního stolku bibli, převracela tenké stránky a pomalým, metodickým hlasem začala předčítat náhodné pasáže z knihy Zjevení: „A strhla se bitva na nebi, Michael a jeho andělé se utkali s drakem... A velký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a Satan, který sváděl celý svět, byl vyhnán na zem a s ním i jeho andělé...“

„Pusťte mě odsud!“ zaječela Dot. „*Prosím!* Pusťte mě ven! Pomoc!“

Měla jsem jí pomoci.

Měla jsem tu esej roztrhat a ten provaz rozvázat.

Namísto toho Dot dál škemrala, tloukla pěstmi do dveří, Rose pokračovala ve čtení a já se tomu všemu navzdory odebrala přes chodbu do svého pokoje. Vlezla jsem si do postele, přetáhla si polštář přes hlavu a pevně zavřela oči.

„Celá staletí věří lidé v Boha, Buddhu, Jahveho a tolik jiných možných podob vyšší moci. A přesto žádného z nich nikdo nikdy neviděl. Proč ti samí lidé, kteří věří v tato božstva, pochybují o existenci temnějších duchů? Ptám se vás všech, jak může člověk věřit ve světlo, ale ne v temnotu? *Jak*, když všechny důkazy ukazují na základní princip duality? Existuje světlo slunce a temnota měsíce. Horko léta a chlad zimy. Dokonce i na prostém magnetu lze demonstrovat pozitivní a negativní sílu. Takže když lidé žádají důkaz, vím, že chtějí slyšet o věcech,

na které jsme spolu s mou ženou narazili. A já mohu vyprávět o mnoha z nich. Ale nejprve bych rád poukázal na to, že tito lidé už mají všechny důkazy, které potřebují. Stačí, aby kdokoli z nás pozoroval protikladné energie v tomto světě, kde žijeme, čímž lze znovu a znovu získat doklad, že pokud je tu dobro, musí tu být i zlo. Pokud věříte v jedno, musíte přijmout i existenci druhého.“

Otevřela jsem oči. Dům byl temný a tichý. Moje noční lampička ani digitální budík pořád nefungovaly, což znamenalo, že elektřinu ještě nikdo zpátky nenahodil. Polštář mi spadl na zem. Zvedla jsem ho, překulila se a chvíli jen zírala do zdi. Ta slova, která jsem slyšela, než jsem se úplně probrala, říkal otec. V polospánku jsem si představovala, jak nabírají tvar, vznášejí se přes chodbu a míří do mého pokoje. Obklopují mě v úzké posteli a plní mi hlavu. Ale pak jsem se rozpomněla: můj otec není doma.

„Byly doby, kdy pomýlení lidé nesprávně interpretovali psychologické nebo fyziologické poruchy a snažili se zachraňovat trpící za pomoci barbarských metod. Existuje mnoho takových příběhů, ale dnes večer bych rád hovořil o dívce jménem Lydia Floresová z jedné vesnice v Mexiku. Když bylo Lydii patnáct let, její matka – vdova – si povšimla na své dceři jistých změn. Zatímco dřív bývala Lydia přátelská a otevřená, nyní se stala mrzutou a do sebe uzavřenou. Odmítala dokonce i jen vyjít z domu. Podle zpráv ztratila dívka také chuť k jídlu, takže začala dramaticky ztrácet na váze. Noci trávila vzhůru ve svém pokoji a zmítala se v posteli. Dny prospala bez sebemenšího nánaku pohybu, až to její matku zneklidňovalo. Jak se věci horšily, její chování se stalo násilnějším, jak vůči jiným, tak vůči ní samé. Mluvila o hlasech a strašlivých věcech, které jí přikazují udělat. Kdokoli z nás by v té chvíli nejspíš kontaktoval psychiatra. Ale Lydiina matka strávila celý život ve vesnici, kde v lidech stále přetrvávaly nemoderní názory na to, co je třeba v takových situacích dělat. Naneštěstí pro Lydii její matka vyhledala vesnického kněze, který její zastaralé názory sdílel. A kněz pak navrhl plán léčby.“

Když jsem znovu otevřela oči, mým oknem už pronikalo ranní slunce. Noční lampička pořád nesvítla a budík nefungoval. Ležela jsem na posteli, kolem mě se vznášela otcova řeč a já přemýšlela, jak se ke mně vlastně dostala.

Ale ještě než jsem tím přemýšlením stačila strávit mládí, vzpomněla jsem si: Dot. Vylezla jsem z postele a přešla chodbu. Dveře do ložnice rodičů byly zavřené a zamčené. Na chvíli jsem vklouzla zpátky do svého pokoje. S mámou jsme měly takový rituál: kdykoli, když se měli vydat na cesty, pomohla mi vybrat oblečení, které budu nosit do školy, zatímco budou pryč. Našla jsem světle modré jarní šaty a jednoduché bílé balerínky, které mi na ten den vybrala. Oblékla jsem se, aniž bych se obtěžovala se sprchou.

V obývacím pokoji v přízemí tikaly starožitné hodiny. Měla jsem dvacet minut zpoždění, což znamenalo, že školní autobus nejspíš právě v tu chvíli míjel konec naší ulice. V kuchyni jsem našla Rose, jak hledá vidličku. Místnost plnila příjemně teplá vůně něčeho, co se ohřívalo v plynové troubě. „Kde je?“ zeptala jsem se.

„Kdo?“

„Rose, víš, koho myslím.“

„Aha, *ona*. Kde bys řekla, že je?“

„Po tom, čím jsi ji nechala projít, doufám, že v mámině nebo tátově posteli a dohání spánkový deficit.“

Rose otevřela dvířka trouby a sáhla dovnitř. Vytáhla dvě vafle, které rychle hodila na papírovou utěrku, aby si mohla pořádkem prsty. „Nechtěla jsi spíš říct – čím jsme ji *my dvě* nechaly projít? Koneckonců, tys byla první, kdo ji vyděsil k smrti.“ Dívala jsem se, jak při hovoru patlá vafle máslem a polévá je tak štedrou dávkou sirupu, že rozmočil i papírovou utěrku na kuchyňské lince.

„Děláš tu nepořádek,“ pokárala jsem ji. „Prostě si to dej na talíř.“

„Když budou na talíři, nevejdou se pod dveře.“

„Jaké dveře?“

„Dveře do koupelny.“

„Ona je *pořád* tam?“

„Běž do školy, Sylvie. Já to dneska zatáhnu. Mám tady moc práce.“

„Rose, musíš ji pustit ven. Už je to skoro dvanáct hodin.“

„Ve skutečnosti jedenáct. A samozřejmě ji ven pustím. Do konce jsem jí to v noci slíbila, jenže slečna Mary Blbka pak prohlásila, že zavolá policajty hned, jak bude volná. Takže ji zatím pustit nemůžu. Ta ženská se nedostane ven, dokud neu-zavřeme dohodu. Dalo by se říct, že tam nahoře probíhá něco jako policejní vyjednávání.“

Dlouhou chvíli jsem tam jen stála a sledovala ji, jak obě vafle uhlazuje vidličkou, aby snáz vklouzly pod dveře. Pak ke mně konečně vzhlédla. „Sylvie, tohohle nechceš být součástí, věř mi. Slibuju ti, že než se vrátíš domů, bude venku. Teď běž. Nebo snad nechceš odevzdat tu esej, abys dokázala, jak seš chytrá?“

Moje práce. Měla pravdu, potřebuji ji co nejdřív odevzdat. Jenže k tomu nedojde, řekla jsem jí, protože mi už ujel autobus a já se nemám do školy jak dostat.

„Jdi pěšky.“

„*Pěšky*?“

„Není to tak daleko. Ne pokud se vydáš za ty základy domů na druhý straně ulice. Prostě běž po cestě kolem Wattovy farmy a ta tě dovede až ke střední a základní škole, který jsou hned za ní. Už mockrát jsem tamtudy šla, když jsem to ve škole zatáhla. Je to maximálně třicet minut.“ S těmi slovy popadla papírovou utěrku s rozplácnutými vaflemi, prošla kolem mě a s ní i závan javorového sirupu. Z té vůně jsem dostala hlad a vzpomněla si na tu mexickou dívku, kterou jsem si představovala – nebo o ní snila – tu, o níž mluvil můj otec. O tom, jak se vytratila její chuť k jídlu a jak se stala násilnickou, než onen vesnický kněz navrhl plán její léčby. Sotva Rose zamířila po schodech nahoru, zavolala jsem za ní: „Počkej.“

Rose se zastavila a ohlédla.

„Slibuješ, že když teď odejdu do školy, pusťš ji brzy ven?“

S rukama plnýma papírové utěrky udělala před svým hrudníkem něco, co mělo vypadat jako X, ale spíš se to podobalo křivému U. „Přisahám. A teď jdi.“

Když zmizela nahoře, zamířila jsem k rozviklané prosklené vitríně a vytáhla ze šuplíku mapu Dundalku. Rosina cestička tam samozřejmě vyznačená nebyla, ale já sklouzla prstem přes lesy a uvědomila si, že to, co Rose říkala, znělo docela reálně. Posbírala jsem si učebnice a zamířila přes ulici, kolem základů domu, který rozestavěli, ale nikdy nedokončili. Za nimi jsem našla mezeru mezi stromy, která se podobala široce rozevřeným ústům lesa připraveným mě pohltit. Ukázalo se, že Rosina zkratka ve skutečnosti žádnou zkratkou není, protože převážná část lesa byla daleko hustší, než jsem předpokládala. Projít přímo skrz se nedalo, ale po chvíli jsem se konečně vynořila u atletického stadionu a přede mnou se rozprostírala střední a základní škola.

Už několik týdnů mě pohánělo vpřed pomyšlení, jak vložím paní Mahevkové do rukou svou esej, jenže ona byla ten den nemocná, takže mou práci převzal její suplující kolega. Pak jsem musela zůstat sedět celý den v učebnách a nebyla jsem schopná myslet na cokoli jiného než na Dot v koupelně mých rodičů. Snědla ty ubohé vafle? Slíbila, že nezavolá na policii? Dodrží slovo, až bude volná? Ve chvíli, kdy jsem odpoledne vystoupila z autobusu, mi tyto myšlenky zcela zahltily mysl.

Na příjezdové cestě pořád ještě parkovalo Dotino yugo, přesně tam, kde ho den předtím nechala. Uviděla jsem, že okno z rodičovské koupelny v prvním patře, které vedlo na šikmou část střechy, je otevřené dokořán. Žaluzie byly roztažené a povlávaly ve větru. Hned vedle chybělo několik tašek a já si všimla, že leží mezi rododendrony na zemi.

„... Existuje horko léta a chlad zimy. Dokonce i na prostém magnetu lze demonstrovat pozitivní a negativní sílu...“

Opět jsem zaslechla slabý zvuk otcových slov, a to dokonce ještě dřív, než jsem vstoupila dovnitř. Teď jsem si také uvědomila,

jak je možné, že jsem ho slyšela i v noci. Prošla jsem dveřmi a dál naslouchala jeho slovům. Když jsem otočila vypínačem, světla se nerozsvítily. Přechla jsem do kuchyně, ale Rose nikde. Když jsem se vrátila do obývacího pokoje a zamířila přes něj ke schodišti, zarazila jsem se, abych se podívala do ztemnělé chodby v prvním patře. V tu chvíli začal otec znovu mluvit o té dívce, Lydii Floresové.

„Kněz umístil dívku do izolace. Neměla dovolené žádné návštěvy kromě své matky. Jídlo i vodu dostávala v odměřených dávkách. Každý den trávil kněz celé hodiny tím, že jí mezi prsty u nohou vkládal pírkou ve víře, že tím umožní dábelským duchům odletět...“

Na vrcholku schodiště jsem se otočila a zamířila chodbou ke dveřím rodičovské ložnice.

„... Po měsíci přikládání perí, hlasitě přednášených modliteb a dívčích výkřiků o pomoc začala Lydia mluvit o touze zemřít, aby tak odčinila své hříchy. Tehdy její matku rozjitřily pochybnosti, zda kněz dceři vlastně pomáhá. Odešla do města a mluvila s místními lidmi. Tak se dozvěděla o mně a mé ženě. A když jí řekli, že náš přístup k takovýmto případům je jemnější, lidštější, tolik nepodobný těm klišé, která známe z knih a filmů, spojila se nakonec s námi...“

Když jsem došla ke dveřím, čekala jsem, že budou zamčené. Ale ony se okamžitě otevřely. První věc, kterou jsem spatřila, byla spící Rose na matčině posteli, ústa pootevřená v pokřiveném O, na hrudníku položenou bibli. Na nočním stolku stál kazeták – ten sem Rose donesla z košíku ve sklepě. Kazeta uvnitř se otáčela a já na ní zahlédla otcův sevřený rukopis: *Sylvester Mason: Přednáška o světle a temnotě v Kruhu věřících. 9. 11. 1985.*

„... Když jsme dorazili do vesnice, bylo mé ženě i mně okamžitě zřejmé, že ta dívka nepotřebuje naši pomoc, ale že naopak zoufale potřebuje návštěvu doktora, aby posoudil její zdravotní komplikace. Psychiatra, který vyřeší její emoční problémy. Nejspíš teď všichni přemýšlíte, jak jsme dokázali poznat ten rozdíl. Dovolte mi to vysvětlit –“

STOP.

Když jsem stiskla to tlačítko, vše v domě ztichlo. I na druhé straně dveří zůstávalo vše strašidelně tiché. Čekala jsem, že se Rose vzbudí, ale když se tak nestalo, přešla jsem ke dveřím koupelny. „Dot? Jste v pořádku?“ Neodpověděla a má sestra dál spala jako zabitá. Pokusila jsem se rozvázat provaz kolem kliky. Když se mi to nepodařilo, zamířila jsem ke sloupku postele, kde šlo uzel uvolnit snáz.

Jakmile dopadl provaz na podlahu, sestřiny oči se otevřely. „Co to děláš?“ zeptala se rozespalým hlasem.

„Co bys řekla, Rose? Už je tam celé hodiny.“

Čekala jsem, že se bude přít. Namísto toho si protřela oči a vstala z postele. Pak našla baterku a vyklouzla z místnosti. Popadla jsem druhou baterku z komody a namířila ji do růžově vykachlíčkované rodičovské koupelny. Uvnitř jsem našla schoulenou, chvějící se postavu, která se tiskla do rohu. Až na ručník ovinutý kolem pasu a další kolem ramen byla nahá.

„Dot?“

Pomalů zvedla hlavu. Jednou rukou si chránila oči před září baterky. Zamířila jsem paprskem světla stranou. Zeptala jsem se, jestli je v pořádku. Neodpověděla ani jediným slovem. Rychle jsem došla k posteli, popadla její uniformu s medvídky a vrátila se, abych jí ty věci podala. Dot vstala. Nohy se jí třáslly a ručníky sklouzly z těla, takže odhalily její vyhublé nohy, povislá prsa, vrásčitý vak břicha a dokonce i hnízdo šedých chlupů v rozkroku. Všimla jsem si, že měla nohy i ruce poškrábané, a uvědomila jsem si, že se musela neúspěšně pokusit vyšlézt oknem na sešíkmenou část střechy.

Než jsem se otočila, Dot se napřáhla a vytrhla mi uniformu. Začala se neohrabaně oblékat a v dlani přitom drtila věšák na ručníky, o nějž se opírala. Skončila s košilí oblečenou naruby a zadkem dopředu. Vepředu jí čouhala cedulka a výstřih do V měla na zádech. Nicméně se nezdálo, že by jí na tom záleželo, zvedla z podlahy zkroucenou brožovanou knihu a prošla

kolem mě. Vrazila mi přitom do ramene, takže jsem zavrávora-la. Ve chvíli, kdy jsem znovu získala rovnováhu, mířila už ztemnělou chodbou pryč. Vydala jsem se za ní s baterkou a co možná nejlépe jsem se jí snažila svítit na cestu. Když jsme do-razily do obývacího pokoje, popadla svůj košík na prádlo z ušáku, na kterém jsem ho nechala ležet.

„Vyprala jsem a složila vaše prádlo přesně tak, jak jste chtě-la,“ řekla jsem jí.

Neodpověděla, ale jako kdyby to za ni udělal dům, protože se všechna světla naráz rozsvítila. Rose vyšla po schodech, a když spatřila Dot u vstupních dveří, zastavila se.

„Dot,“ zavolala jsem na ni, když otevřela dveře. „Nemusíte nikam chodit.“

Ta slova konečně upoutala její pozornost. Prudce se otočila, oči za zkřivenými brýlemi rozšířené, na rtech víc slin než kdy-koli předtím. „Ale ano, musím,“ řekla nám a ukázala chvějícím se prstem na Rose a mě. „Je mi jedno, jestli pro tuhle agenturu budu kdy znovu pracovat! Vy jste příšerná děvčata! *Strážná!* Ří-kaly jste, že vaši rodiče projíždějí zemí, aby hledali demony. No, mohla jsem jim tu cestu ušetřit. Protože dvě nejzkaženější malé holky mají právě tady ve svém domě!“

S těmi slovy se vyřítla ven do jasného denního světla a ne-chala za sebou otevřené dveře. Došla jsem k venkovním scho-dům a sledovala, jak leze do blátem potřísněného yuga. Když naskočil motor a ona začala couvat po příjezdové cestě, Rose se ke mně přidala. Dívaly jsme se, jak Dot jen o kousek minula jednu z bází, než se dostala na silnici. Zatočila a s děsivě proni-kavým zvukem zařadila rychlost. Když odfičela pryč po Butter Lane, sestra mě nečekaně objala.

„Co když zavolá policii?“ zeptala jsem se.

„Nezavolá.“

„Jak to víš?“

„Prostě vím,“ odpověděla Rose. „A mimochodem, dobrá zpráva je, že teď jsme tu jen ty a já, dokud se na konci týdne nevrátí máma s tátou domů.“

Tak se mé sestře podařilo jednou pro vždy jasně demonstrovat, o co jí celou dobu šlo. Po Dotině návštěvě nám už nikdy jinou chuť nesháněli. Ale Rose zároveň nedostala úplně to, co chtěla. Protože od toho dne nás rodiče vždy, když vyrazili na cesty, brali s sebou. Své dvě dcery, své dvě zkažené holčičky.

AUTO S JEDNÍM SVĚTLEM

Těch několik prvních týdnů po smrti našich rodičů jsem slychávala ve sklepe zvuky. Takové chřestění, jako když se věci rozbíjejí a drtí. To bylo dlouho předtím, než holá žárovka bez stínítka praskla, v době, kdy její žlutavá záře stále ještě pronikala špínou zaneseným špaletovým oknem a ozařovala nejnížší větve rododendronů. Byla jsem si jistá, že vím, co ty zvuky způsobuje: věci tam dole, které za sebou naši zanechali a které nyní truchlí nad jejich předčasnou smrtí – což se nijak nelišilo od toho, co jsme dělaly my s Rose nahoře.

Dny a noci jsme trávily zhroucené v obývacím pokoji. Sice na jednom místě, ale ne spolu. Já ležela na ošoupaném orientálním koberci a zírala na strop, jako kdyby na něm místo bílé plochy s prachem v rozích byla k vidění nějaká konstelace hvězd, která by mi poskytla jasné vysvětlení toho, co se událo. Rose se usídlila v jednom z ušáků a druhý si přitáhla tak blízko, až si z nich vytvořila kolébku. Nohy jí visely přes okraje, zakryté dekou, kterou naše matka před lety upletla.

„Nechápu to,“ říkala jsem pořád znovu a znovu. „Proč bys s Albertem Lynchem uzavírala takovou dohodu?“

Když Rose odpovéděla, v hlase jí nezazníval ani náznak její obvyklé britkosti. Místo toho zněla stejně otřeseně a nepřítomně jako já. „Uzavřela jsem ji...,“ začala, ale pak se zarazila, než pokračovala dál, „... uzavřela jsem ji, protože jsem netušila, kam to povede, Sylvie. Říkal mi, že s nima chce jen mluvit.“

Říkal, že chce urovnat vše, co se stalo s Abigail to léto, kdy sem přišla bydlet. Říkal...”

Čekala jsem, že tu větu dokončí. Když se tak nestalo, obě jsme zmlkly. V prvních dnech a týdnech poté, co rodiče zemřeli, plynul čas divně. Mohla uběhnout hodina, ale stejně tak i jen pár minut. Přišlo mi to stejné. Konečně část mého vědomí vyplula na povrch, aby Rose pobídla: „Co ti říkal?”

„Já nevím. Znělo to nekomplikovaně. Když je přiměřu, aby se s ním sešli, bude šťastnej a nechá je na pokoji. I když jsem s nima byla rozhádaná, myslela jsem si, že by to mohlo bejt fajn. Víš, že by se toho chlápka konečně zbavili. Takže jsem zamířila k placenému telefonu před barem, vhodila do něj deseták a zavolala jim.”

„A dal ti Albert ty peníze, než odešel?”

Neodpověděla mi, ale já si pamatovala, jak mě jednou matka zkoušela naučit porozumět mlčení jiného člověka. A i když jsem v tom nikdy nebyla moc dobrá, tentokrát jsem Rose pochopila.

„Kolik?” zeptala jsem se.

Má sestra zůstala dlouho zticha. „Jsem unavená, Sylvie. Nemáš ani páru jak moc. Znova a znova mě nutili odpovídat na otázky toho detektiva a všech právníků. Už nedokážu myslet jasně. Proč na čemkoli z toho tak záleží? Nic, co řeknu, je nepřivede zpátky ani to nezmění roli, kterou jsem v tom všem sehrála. Ale ty moc dobře víš, koho jsi tam v kostele viděla. A policie všude našla otisky jeho rukou i bot. Tak ať si bláznivej starej Lynch dál povídá Rummelovi a ostatním, že jsem volala já. Je to naše slovo proti jeho. A my dvě jsme říkaly totéž: že jsem byla doma a rozhodně ne nikde poblíž toho placenýho telefonu. Můžeme si teď dát pauzu a přestat se o tom bavit, prosím?” řekla nakonec.

Dala jsem jí pauzu, kterou chtěla.

Kdyby byli naši naživu, nikdy by nám nedovolili tu nečinně ležet a netolerovali by ani naši nekonečně běžící televizi. Tolik pořadů a sitcomů kolem nás proplynulo. *Správná cena. Nemocnice.*

Na zdraví. Rodinná pouta. Přinesly s sebou potlesk publika, slzy, dramatickou hudbu a předtočený smích, ale my s Rose dál zůstávaly nehybné a otupělé. Jen krátce jsme si zdřímly, než jsme se znovu probudily a celé kolečko začalo nanovo. Ani jedna z nás toho moc nenamluvila, dokud jsem se nezačala ptát, jestli slyší ty zvuky ze sklepa.

„Hm?“ odpověděla pokaždé a zmateně zvedla hlavu.

Nevyhnutelně se to muselo ozvat znovu: něco pod námi se přesouvalo, něco se rozbilo. „Ptala jsem se, jestli jsi to slyšela.“

„Co jestli jsem slyšela?“

„Ten zvuk, Rose. *Ty zvuky*. Ze sklepa.“

Má sestra vyhrabala dálkové ovládání a ztlumila zvuk. Chtěla jsem, aby ho vypnula úplně, abychom to slyšely pořádně, ale to ona ne. Vždy jen zvedla a naklonila hlavu a pak mi odvětila: „Ne. Nic neslyším. Měla by sis nechat prohlídnout to ucho, nechat si ho profouknout.“

Měla pravdu. Už dávno jsem si měla nechat to ucho zkontrolovat. Bláhově jsem si myslela, že je za to zodpovědná ona – aspoň tak jsem to pochopila, když mě propustili z nemocnice do její péče. Při propouštění kolem mě na oddělení poskakovalo hejno sestřiček a administrativních pracovníků: dívka s obvazy na levé straně hlavy, které z ucha čouhá trubička. A to jenom proto, že jedné zasněžené noci nakráčela do kostela, aby zjistila, co tam zdrželo její rodiče. Nutili Rose do rukou formuláře k podpisu. Cpali jí seznamy doktorů, za nimiž musím zajít. Řekli jí o kontrolách, na které už jsem objednaná. Ale když jsme z nemocnice odešly, všechny ty domluvené schůzky minuly, aniž bychom si toho všimly.

Rachocení. Žvonění. Třesk. I další noc jsme zůstaly nehybné a tiiché, přestože zespodu se linula celá kakofonie zvuků. Přitiskla jsem zdravé ucho k podlaze a představovala si Penny, panenku velkou jako batole s tváří podobnou úplňku a prázdnýma černýma očima, jak chřestí mřížemi své klece. Když jsem tiskla ucho k podlaze dostatečně dlouho, přísahala bych, že jsem v některých okamžicích slyšela zvuk, jako by někdo dýchal.

Nádech a zase výdech. Když jsem zvedla hlavu, hlas se mi chvěl a neměla jsem daleko k slzám. Řekla jsem Rose: „Jsi blázen, jestli ty zvuky neslyšíš. Jsou vážně našťavané. Jsou smutné. Chtějí je zpátky. To poznám.“

Rose znovu ztlumila zvuk. A pokaždé zvedla a natočila hlavu s menším a menším nadšením. „Je mi líto, Sylvie, ale já vážně nic neslyším. A proč bych taky měla? Tam dole není nic až na hadrovou panenku a kupu zaprášenejch krámů. Ty jsi ta, která je tu šílená, pokud věříš tomu, co prohlašovali máma s tátou.“

„Já nejsem šílená.“

„Já taky ne. Pokud jsi o tom tak pevně přesvědčená, jdi se tam podívat.“

Obě jsme věděly, že se příliš bojím, než abych šla dolů sama.

Jak dny plynuly, Rosin posměch mě postupně nahlodával. Začala jsem přemýšlet, jestli ty věci vážně neslyším jenom já. Koneckonců, tu trubičku mi z ucha měl vytáhnout doktor. Místo toho jsem se jednou v noci probudila a našla ji, jak leží vedle mě na koberci jako malý červ. Očividně jsem si ji ve spánku vyškubla. Začala jsem se obávat, že jsem možná způsobila víc škody, než jsem si myslela. Téměř po měsíci, kdy už jsme v obývacím pokoji netrávily tolik času, všechno to chřastění, třesení a ostatní projevy utichly. Bylo to stejně náhlé, jako když zvednete jehlu na točící se desce gramofonu. Část mě samé si myslela, že se mi sluch zlepšuje a jednoho dne ustane i to šššš. Ale jiná má část si nemohla pomoci a věřila, že ty věci dole, které tam rodiče zanechali, došly konečně pokoje. Pokud tomu bylo skutečně tak, podařilo se jim to mnohem rychleji než mně a mé sestře v horních patrech.

Ze všech těchto a mnoha dalších důvodů nepatřil náš dům k těm, které byste chtěli navštívit o Halloweenu. Než by se odvážili do naší ulice, užili si to koledníci daleko lépe, když se zaměřili na část města s golfovým hřištěm, kde se tyčily jeden

vedle druhého obrovské domy v koloniálním stylu. U nás zatím narazili jen na dobrý půltucet betonových základů rozestavěných domů. Navzdory komárům, loužím a plevelu prorůstajícímu z puklin jsme si s Rose jako malé na druhé straně ulice hrávaly. Křídami jsme na beton rýsovaly smyšlené ložnice pro naše smyšlené děti. Kreslily jsme na zem nábytek, na zdi obrázky a dávaly si pozor, abychom se držely dál od spletnce zrezivělých ocelových tyčí u protilehlého konce domu, o němž Rose vydedukovala, že to měl být základ krbu. Náš čas strávený tady byla doba, kdy se to místo nejvíce přiblížilo skutečnému životu poté, co rozestavěné domy před lety opustili dělníci, když stavební firma zkrachovala. Jediný prodaný pozemek, než je stihly problémy, byl ten, který koupili naši rodiče.

I přesto se našli koledníci míjející značky NEVSTUPOVAT!, kteří si to mířili po naší příjezdové cestě. Někteří z nich se chovali tak nenuceně, až by člověk řekl, že sem přišli opravdu jen kvůli cukrátkům. Ale byli tu i další, kteří dorazili na důkaz své odvahy. Ti se při příchodu nervózně chichotali a obvykle přišli o hlas, sotva vstoupili na naši verandu. Bývaly časy, kdy mnozí doslova toužili po tom, alespoň koutkem oka zahlédnout mou matku či mého otce, aby mohli odejít s historkou, kterou pak budou vyprávět. Jak zklamání museli tehdy být, když většina z nich narazila na našem prahu jen na košík plný sladkostí, u nějž ležela kartička psaná pečlivým matčíným písmem: *Prosím, poslužte si, ale myslíte i na ostatní koledníky a nedovolte své chamtivosti, aby vás přemohla...* Ovšem roky, kdy jsme trávili Halloween doma, pro ně představovaly ještě větší zklamání. Dveře se po zaklepaní okamžitě otevřely a moje vysoká, bledá matka sypala příchozím s úsměvem do povlaků od polštáře čokoládové tyčinky. Nicméně kdo ví, co všechno si nakonec lidé přibarvili, když o svém dobrodružství vyprávěli ostatním. Věci jako:

Nikdo dlouho neodpovídal a my ze sklepa slyšeli liturgický zpěv...

Když ta žena otevřela dveře, měla kolem lůžek nehtů zaschlou krev...

Rudovlasá panenka s tváří jako úplněk se kolébala na židli sama od sebe...

Nemůžete mít pod kontrolou, co si o vás lidé říkají. Tohle jsem se naučila rychle.

Navzdory tomu, že Rose nahoře poslouchala na plné pecky řvoucí kapelu Lynyrd Skynyrd, a navzdory nikdy nekončícímu šššš jsem zaslechla, jak se na tenhle první Halloween po smrti našich rodičů blíží první skupina koledníků. Víc než jindy jsem měla dobrý důvod, proč si dělat starosti s tím, kdo by se mohl ukázat u našich dveří. Ale snažila jsem se o tom nepřemýšlet. Když jsem otevřela dveře, na schodech stály tři dívky. Krátké sukně jim povlávaly ve větru. Měly na sobě potřhané síťované punčocháče, blyskavé halenky, na rtech bohatou vrstvu lesku a oči přehnaně zvýrazněné stíny. Na začátku příjezdové cesty se zvedal kouř z výfuku kombíku, jehož přední světla ozařovala starou studnu a špinavou skvrnu, kde kdysi stála Rosina králičí klec. Ty dívky nemohly být o moc mladší než já, takže můj hlas neměl znít mateřsky, když jsem se zeptala: „A za co to, mladé dámy, jdete?“

Vybuchly smíchem a naráz zaječely svou odpověď, která se slila do jediného slova: „Zašlapkytonepoznáte?“

Cítila jsem úlevu, že si přišly pro sladkosti a nic jiného. Když jsem jim do třpytivých tašek vhodila košíčky z burákového másla a sladké minityčinky, všimla jsem si u jejich nohou něčeho lesklého. Než jsem se mohla podívat zblízka, začala jedna z dívek cukrovat: „Ach, ach, ach! Udělám cokoli za mandlovou tyčinku! A myslím opravdu *cokoli*!“

Dala jsem jí jednu navíc. Koneckonců ne každý den se u našeho prahu zastaví žačka druhého stupně základní školy, která předstírá, že je prostitutka závislá na sladkostech. Když jsem je sledovala, jak klopýtají zpátky ke kombíku, sehnula jsem se a zdvihla mísu překrytou potravinářskou fólií.

Jednou, někdy i dvakrát týdně jsme s Rose po návratu domů nacházely na prahu zabalené ve fólii jakési obětiny. Dušené maso se zeleninou. Lasagne. Čokoládové dortíky. Ani jednou u nich nebyl žádný vzkaz, takže jsme netušily, kdo nám to tu nechává. Což mělo za následek, že bez ohledu na to, jak hladové

jsme byly, nebo jak lákavě to jídlo vypadalo, jsme cítily příliš velké obavy, než abychom někdy něco ochutnaly. Místo toho nechávala Rose stát všechno to jídlo na lince a nakonec ho stejně vždycky vyhodila.

Donesla jsem mísu do domu a odhrnula fólii, abych pod ní našla želatinový dort s oříšky a plátky mandarinek uvězněných pod průhledným želé jako hmyz polapený v jantaru. Jako obvykle u něj nebyl žádný vzkaz. I tak jsem zvažovala, že do něj strčím prst a ochutnám.

„Co to děláš?“

Otočila jsem se a uviděla, jak moje sestra schází ze schodů. Černá kápě, špičatý klobouk, tvář napatlaná zeleným mejkapem. Byla jsem příliš zaměstnaná těmi falešnými šlapkami a mísou a nevšimla si, že hudba nade mnou utichla.

„Nic.“

„To jako nic nevypadá.“ Rose došla na poslední schod, vzala mi mísu z rukou a nakoukla pod fólii. „Co to kčertu je?“

Hovězí po burgundsku, chtěla jsem říct. „Želatinový dort.“
„Vidělaš, kdo ho tu nechal?“

Zavrtěla jsem hlavou, což mě přimělo vzpomenout si na Louise Hockovou, ztrhaně vypadající asistentku okresního návladního, která se účastnila našich schůzek s Rummelem na policejní stanici. V poslední době mi stále připomínala, že se musím naučit odpovědi vtělovat do slov, protože nebudu mít dovoleno jen kývat hlavou, až mě budou na jaře zpovídat v soudní síni. „Nikoho jsem neviděla,“ odpověděla jsem Rose.

„V tom případě doufám, že jsi to nechtěla sníst.“

„Přijde mi to jako spousta námahy, kdyby se nás někdo snažil zlikvidovat zrovna takhle. Ať je to kdokoli, teď už si musel uvědomit, že to nefunguje, když jsme pořád naživu.“

„Možná je v tom pomalej jed. Nebo možná ten úchyl čeká, než si zvykneme, že dostáváme takový nevinný „dárečky“, aby do nich mohl nasypat louh. Smlsáme všechny ty dobroty a pak – bum! – dostane nás nevinnej želatinovej dort.“

Zírala jsem na ni a mrkala.

„Co je?“ zeptala se.

„Nebo je možná někomu tam venku líto, v jaké jsme situaci, a chce být milý.“

Má sestra s mísou zakývala, a než mi ji podala zpátky, očichala hladký, červený povrch dortu. „Fajn. Pokud jsi tak odvážná a odhodlaná, klidně si posluž, Sylvie.“

Zaváhala jsem a čekala, že si mísu vezme zpět. Když to neudělala, natáhla jsem dva prsty a vydloubla kousek želatiny. Ořech uvězněný uvnitř mě přiměl znovu přemýšlet o nabalzamovaných broucích. Široce jsem otevřela ústa, takže můj dech želatinu na konečcích prstů trochu rozkýval. Pak jsem se v poslední vteřině zastavila: „Nemůžu“ a hodila jsem ten kousek zpátky.

Rose postavila mísu stranou. „To jsem si myslela.“ Pohrávala si s uzlíkem na límci své kápě, zatímco mi vyprávěla o večírku ve skladišti, na který pojede do Filadelfie, dvě hodiny cesty odtud. Obyčejně se zračilo ve tváři mé sestry cosi neproniknutelného, ale v kontrastu se vší tou zelenou vypadaly její oči červeně a unaveně a její zuby menší a žlutější. Výsledný efekt nebyl ani tak děsivý, jako spíš sklíčený.

„Víš, Sylvie, neublížilo by ti, kdyby ses pro změnu chovala na čtrnáct místo na čtyřicet. Hoď si přes hlavu prostěradlo a vraž ven s kámošema.“

„Nemám žádné přátele,“ namítla jsem.

„Ale máš. Ta holka s tím divným jménem a ta druhá s tím divným obličejem.“

„Gretchen se přestěhovala, když si její táta našel práci v Clevelandu.“

„A Elizabeth?“

„Ta se taky odstěhovala.“ To sice nebyla pravda, ale neměla jsem náladu jí vysvětlovat, že když jsem se minulou zimu vrátila zpátky do školy, už si ke mně Elizabeth při pauze na oběd nikdy nepřisedla. „Zapomeň na ně,“ odpověděla jsem jí a pak jsem si vybavila, co jsem zaslechla ve školní knihovně a proč jsem byla tak nervózní z toho, kdo by se dneska u nás mohl

ukázat. „Kromě toho, jedna z nás musí hlídat dům pro případ, že by se někdo rozhodl dělat problémy.“

„Ach jo, z toho si nedělej hlavu, Sylvie. V tomhle směru to mám pokrytý.“

Na dveře zabušila něčí pěst, což mě vyděsilo. Když jsem otevřela, chvíli mi trvalo, než jsem si tu osobu správně zařadila, protože také její tvář halil mejkap čarodějky. Moc nepomáhaly ani související žertovné předměty: zcuchaná paruka, falešné obočí, gumové ruce se zplihlými prsty. Místo zvolání „*Koledu, nebo něco provedu!*“ se vrhla do vysvětlování, jak nás s Rose poslouchala, dokud si nevzpomněla, že máme rozbitý zvonek. „Vážně byste si sem měly dát cedulku, aby lidi věděli, že ta věc nezvoní. Naštěstí jsem na to přišla já, protože kdokoli ji–“

„Jasně, jasně,“ skočila jí do řeči Rose. „Pojď už dovnitř, Coro.“

Dívala jsem se na Cořiny měkké prsty a přemýšlela o tom deštivém odpoledni, kdy jsem ji poprvé našla čekat v našem obývacím pokoji. O tom, jak se Rose o pár minut později vrátila zpátky dolů, nakoukla Coře přes rameno do desek a oběma nám položila otázky, které tam byly napsané: *Kolik hodin v noci spíte? Cítíte někdy v průběhu dne úzkost? Pokud ano, jak často a proč?* „Nepoznala jsem vás, když nemáte v ruce tu podložku na psaní,“ řekla jsem Coře a vybavila si, jak neochotně tenkrát mé sestře na ty otázky odpovídala: *Maximálně čtyři nebo pět... Ano... Trochu... Tahle práce živí mě i mou sestru... Asi by se dalo říct, že v životě nemám dostatek zábavy...*

Naklonila zelenou čarodějnickou tvář a prohodila: „Vážně? Bylo by trochu zvláštní, kdybych si ji dneska vzala s sebou. Chci říct, čarodějnice u sebe podložky na psaní nenosí.“

„To byl vtip, Cor,“ poznamenala Rose. „Možná ti to přijde šokující, ale my v tomhle domě i žertujeme. A dokonce i z prababičky Sylvie tu a tam vypadne vtip.“

Cora si přitiskla k ústům falešné prsty a vydala táhlé „Aaaaach!“ Pak se usmála. „Jak se daří, Sylvie?“